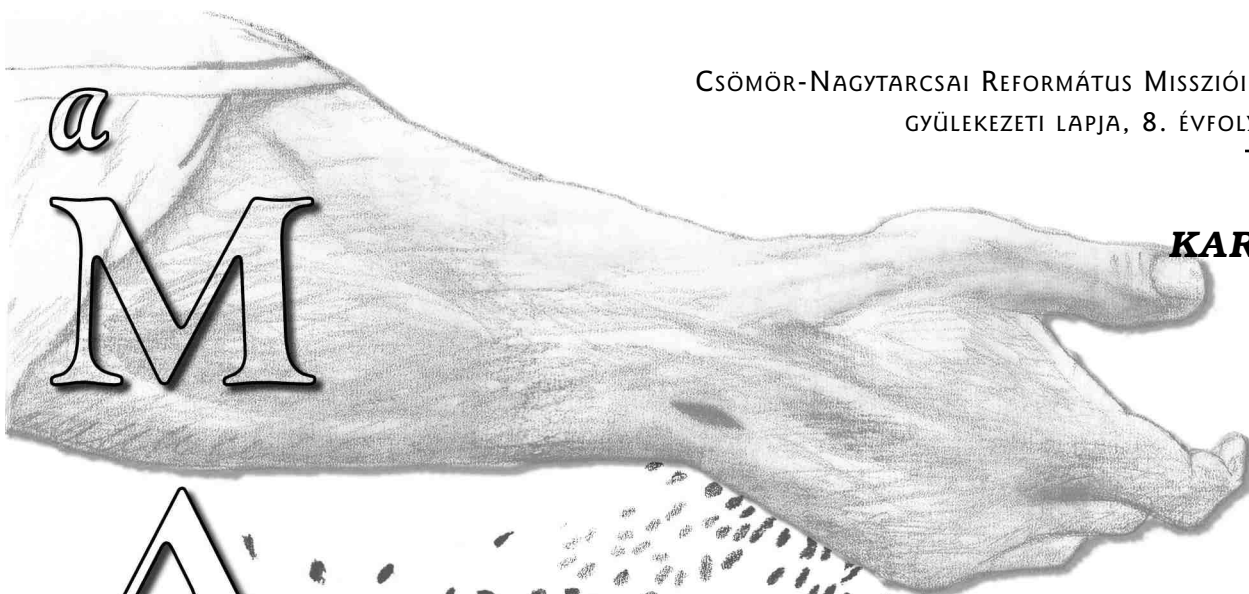

2018.
KARÁCSONYa
M

A

G

V

E

T

Ó

JÉZUS SZÜLETETT

„Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzetségekönyve. Ábrahám fia volt Izsák, Izsák fia Jákób, Jákób fiai pedig Júda és testvérei. Júda fia volt a Támártól született Pérec és Zerah, Pérec fia Hechrón, Hechrón fia pedig Rám. Rám fia volt Amminádáb, Amminádáb fia Nahsón, Nahsón fia Szalmón. Szalmón fia volt Ráhábtól Bóáz, Bóáz fia Ruthtól Óbéd, Óbéd fia Isai. Isai fia volt Dávid király. Dávid fia volt Salamon, Úriás feleségétől. Salamon fia volt Roboám, Roboám fia Abijjá, Abijjá fia pedig Ászá. Ászá fia volt Jósáfát, Jósáfát fia Jórám, Jórám fia Uzzijjá. Uzzijjá fia volt Jótám, Jótám fia Áház, Áház fia Ezékiás. Ezékiás fia volt Manassé, Manassé fia Amón, Amón fia Jósiás. Jósiás fia pedig Jekonjá és testvérei, a babiloni fogságba vitel idején. A babiloni fogságba vitel után: Jekonjá fia volt Sealtíél, Sealtíél fia Zerubbábel. Zerubbábel fia volt Abihúd, Abihúd fia Eljákím, Eljákím fia pedig Azór. Azór fia volt Cádók, Cádók fia Jákín, Jákín fia Elihúd. Elihúd fia volt Eleázár, Eleázár fia Mattán, Mattán fia Jákób. Jákób fia volt József, férje annak a Máriának, akitől Jézus született, akit Krisztusnak neveznek. Összesen tehát Ábrahámtól Dávidig tizennégy nemzedék, Dávidtól a babiloni fogságba vitelig is tizennégy nemzedék, a babiloni fogságba viteltől Krisztusig szintén tizennégy nemzedék. Jézus Krisztus születése pedig így történt: Mikor anyja, Mária már jegyese volt Józsefnek, de még nem keltek egybe, kitűnt, hogy áldott állapotban van a Szentlélektől. Férje, József, aki igaz ember volt, és nem akarta őt szégyenbe hozni, elhatározta, hogy titokban elbocsátja. Amikor azonban ezt végiggondolta magában, íme, az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: József, Dávid fia, ne félj feleségül venni Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van. Fiút fog szülni, te pedig majd Jézusnak nevezed, mert ő fogja megszabadítani népét bűneiből.“
(Mt 1,1-21)

Ünnepi köszöntő

KÖSZÖNTJÜK OLVASÓINKAT!

(*Olvasmány: Máté evangéliuma 1,1-21, lásd: címlapon*)

Szoktuk mondani, hogy Jézus születésével kezdődik az Újszövetség, azonban, ha pontosak akarunk lenni, akkor úgy kellene fogalmaznunk, hogy Jézus családfájával kezdődik. Ez a tévedés talán azért van, mert az átlagos Biblia-olvasó az ilyen nemzetségtáblákat, amelyből egyébként többet is találunk a Bibliában, nemes egyszerűséggel átugorja, gondolván azt, hogy nem nagyon talál abban személyre szóló üzenetet. Valóban nehéz azonosulni azzal, hogy ki kinek volt a fia háromszor 14 nemzedéken keresztül, főként, ha nem is tudjuk, kiről van szó. Lelkipásztorok is ritkán prédikálnak erről az igeszakaszról, pedig Máté nem véletlenül kezdte az evangéliumát Jézus családfájával, és az sem véletlen, hogy ezzel kezdődik maga az Újszövetség is.

Még ha nem is ismerjük pontosan valamennyi említett személyt, az mindenképpen feltűnhet, hogy Máté egészen Ábrahámig vezeti vissza Jézus származását. Addig az ősatyáig, aki hitt az Úrban, és ezért azt az ígéretet kapta Istentől, hogy nagy népé lesz, és rajta keresztül nyer áldást a Föld minden nemzetsége (1Móz 12,1-3). Istennek az embert bűneiből megváltó ígérete fogalmazódik meg az ószövetség elején, amelyet a választott népén keresztül visz véghez. A nemzetségtáblával ez idéződik fel, mintegy előkészítve Jézus születését, amikor is beteljesedik az Úr megváltó ígérete. Isten hűségéről kapunk bizonyosságot ebben a bevezető részben.

De van egy másik jelentősége is Jézus családfájának. Megvizsgálva a neveket, hogy kiről mit lehet tudni, azt láthatjuk, hogy nem egy szent életű családdal van dolgunk. Jákób „csaló” volt, fia, Júda, rabszolgának adta öcs-

csét, Józsefet. Dávid megölette Uriást, hogy feleségül vehesse annak feleségét, Betsabét. Áhház nemcsak bálványszobrokat építtetett, hanem még fiait is elégette áldozatul pogány szokás szerint. Támárnak apósától lett gyermeke, Ráháb pedig prostituált volt. Lehetne még folytatni a sort, de nem az a cél, hogy felhánytorgassuk mások bűneit, hanem hogy rámutassunk Isten végtelen szeretetére és kegyelmére, amellyel – bűneink ellenére – beteljesíti ígéretét. A nemzetségtábla, amely az Újszövetség elején feleleveníti Izrael történelmének pozitív és kevésbé vagy egyáltalán nem pozitív szereplőit, rámutat Isten végtelen szeretetére. Mennyire igaza van Jeremiás prófétának, amikor azt mondja: „Szeret az Úr, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma: minden reggel megújul.” (Jsr 3,22-23).

Az Újszövetség tehát szigorúan véve nem Jézus születésével kezdődik, hanem Isten hűségének és szeretetének felmutatásával, amely tökéletes bevezetést ad az emberré lett Istenfiú megszületésének, aki által beteljesedik a bűnös ember megváltása.

Isten választott népeként karácsony és az évvége közeledtével, mi sem tehetünk mást, mint hálát adunk az Úr megtartó kegyemének és szeretetének, amelyben bőven lehetett részünk az elmúlt esztendőben. Június 16-án örömközelünk osztoztak mindazok, akik eljöttek gyülekezeti otthonunk első ütemének (imaterem és szolgálati lakás) ünnepélyes birtokbavételére (cikk: 5. oldal). Hálásak lehetünk az Úrnak, amiért többé már nem kell másokhoz igazodnunk, nem vagyunk kiszolgáltatva a körülményeknek. Az Isten dicsőségét hirdető, és minden igényt kielégítő imatermünk méltó helyszíne lett gyülekezeti alkalmainknak (részletek: 30. oldal), legyen szó akár az istentiszteletről, zenekari

próbáról, presbiteri ülésről vagy ifjúsági alkalomról. Hálaadásunk és örömünk csak fokozódik, mert az Úr ismét megmutatta végtelen szeretetét és kegyelmét: gyülekezeti otthonunk, a Magvető Háza második üteméhez szükséges anyagi forrásokat is megteremtette, így elhárult minden akadály, és novemberben elkezdődhetek a templomépítés munkálatai. Csodákat élünk meg, mert nagy az Úr szeretete és hűsége örökké tart!

A lelkészcsalád augusztusi költözése is örömteli eseménye közösségünknek. Azzal, hogy a lelkészcsalád ott lakik, ahol a gyülekezeti élet zajlik enyhültek a mindennapos terhek. Megszűnt az ingázás, a Csömörön érzett „otthonalanság”, a gyermekfelügyelet megszervezésének sokszor nyomasztó feszültsége. Ezért is hálásak vagyunk az Úrnak!

Nemcsak örömteli eseménye volt az évünknek. December hónapig tizennégyszer álltunk ravatal mellett, és ebből kétszer olyan valakit veszítettünk el, akik közel álltak hozzánk, akik pillérjei voltak gyülekezetünknek. Tavasszal id. Deák Ferenctől búcsúztunk, akinek gyülekezetünk a farönkből faragott, „*A magyar nép lelki megújulásáért állított*”, emlékművet köszönheti. Ősszel dr. Vass Zoltán presbiterünktől búcsúztunk (cikk: 12. oldal), aki példamutató életével, református hitvalló bizonyágtételével, még 80 évesen is aktív szolgálatával gyülekezetünk egyik meghatározó oszlopa volt. A szomorúság idején is van helye hálaadásnak, hiszen az Úr kegyelme és szeretete tette lehetővé, hogy megismerjük őket és életünknek meghatározó szereplői legyenek.

Az Úr szeretete és hűsége mutatkozik meg abban is, ahogyan a csömöri anyagyülekezet mellett a nagytarcsai szórványunkban is munkálkodik. Közös hálaadásra ad okot a hétről-hétre megtapasztalt létszámbeli növekedés, és az egyéni hitéletekben megmutató Krisztus iránti elköteleződés (kép: 17. oldal).

Hálaadással tartozunk a 36 első évfolyamos hittanosunkért (Csömör és Nagytarcsa együtt), a 15 keresztelésért, a kis ifi lelkesedéséért, a szolgálatokért, az egyéni áldozatvállalásokért, és még hosszan lehetne folytatni a hálaadások sorát, hiszen minden nap, életünk minden percében megtapasztalhatjuk az Úr szeretetét és hűségét.

Jézus Krisztus születésére készülve hála-telt szívvel mi sem mondhatunk mást, mint amit egykor a zsoltáros írt a legrövidebb zsoltárban: „*Dicsérjétek az Urat mind, ti, népek, dicsőítsétek mind, ti, nemzetek! Mert nagy az ő szeretete irántunk, az Úr hűsége örökké tart. Dicsérjétek az Urat!*” (Zsolt 117)

**A CSALÁDOM NEVÉBEN IS ÁLDOTT,
SZERETETBEN TELJES KARÁCSONYI
ÜNNEPEKET ÉS LELKIEKBEN GAZDAG
ÚJ ESZTENDŐT KÍVÁNOK!**

Esztergály Előd Gábor
lelkipásztor

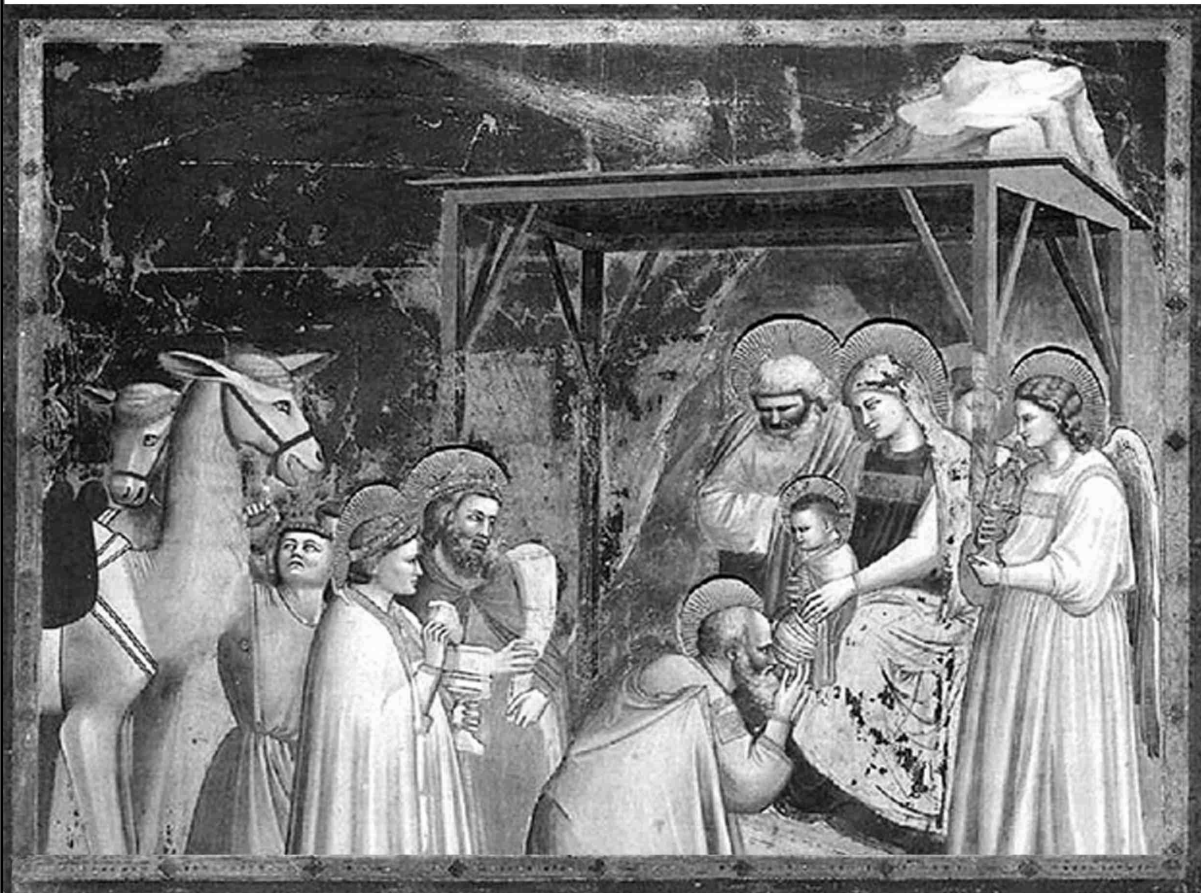

**ÁLDOTT KARÁCSONYI
ÜNNEPEKET ÉS
BOLDOG ÚJ ÉVET
KÍVÁNUNK!
Szeretettel:
a Presbitérium**

KARÁCSONYI ADOMÁNYGYŰJTÉS

A csömöri református gyülekezet az idei évben is meghirdeti karácsonyi adománygyűjtését a csömöri rászoruló családok és a kárpátaljai magyar családok számára. Az alábbi adományokat várjuk: tartós élelmiszer, tisztítószer, mosópor, játékok, szaloncukor (Kárpátalján nem lehet kapni). Aki anyagilag szeretné segíteni a családokat, az a gyülekezetünk bankszámlaszámára utalhat: 10700196-68982485-51100005, a közleményben kérjük feltüntetni: *“Adomány rászoruló családok számára”*.

A tárgyi adományokat **december 16-ig** lehet elhelyezni a **református Lelkészi Hivatalban** telefonon előre egyeztetett időpontban. Címünk és telefonos elérhetőségünk: 2141 Csömör, Emlékmű köz 4., 06/30-488-8780.

2018. június 16-án gyülekezetünk ünnepélyes keretek között birtokba vette a Magvető Háza első ütemét. E jeles napon örömmel osztozott többek között dr. Szabó István, a Dunamelléki Református Egyházkerület püspöke, a MRE Zsinatának lelkes elnöke, Nyilas Zoltán az Északpesti Református Egyházmege esperese, Simon Tamás kabinetfőnök, valamint Fábri István polgármester. A püspök úr igehirdetését, és gyülekezetünk gondnokának, Deák Ferencnek, a köszöntő beszédét az alábbiakban közöljük.

BOGÁRDI SZABÓ ISTVÁN

REMÉNYSÉG ELLENÉRE REMÉLNI*

„Ekkor intettek az apjának, hogy milyen nevet akar neki adni. ő pedig egy írotáblát kért, és ezt írta rá: János a neve. Mindnyájan elesodálkoztak. És azonnal megnyílt Zakariás szája, megoldódott a nyelve, beszélni kezdett, és áldotta az Istent.“ (Lk 1,62-64)

Keresztelő János születésének a történetét vagy adventben olvassuk és magyarázzuk, vagy még várunk két hetet, amikor Szent Iván napja környékén, a régi egyházi hagyomány szerint, Keresztelő János születése napjáról megemlékezünk. Lukács evangéliumában olvassuk, hogy amikor Mária meglátogatta Erzsébetet, és jelentette az örömhírt, hogy fogant az Úrtól, akkor Erzsébet méhében repesni kezdett a magzat; Keresztelő János köszönti így eljövendő Urát. Keresztelő János az útkészítő, aki majd Jézus Krisztusra mutat: íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit. Keresztelő János azt mondja magáról, hogy: nékem alább kell száll-

nom, néki pedig feljebb kell emelkednie. Így olvassuk most az ígét, amikor olyasmit ünnepelünk, bízunk rá Isten gondviselésére, adunk érte Istennek hálát, ami, jelesül most ez a gyülekezeti ház valami többre és nagyobbra mutat. Reményeink szerint ez a több és nagyobb, a templom is megépül majd. A parókia és a gyülekezeti ház a templomot szolgálja. Ez a dolgok rendje: a parókia nagyobbra mutat, a templomra, a templom nagyobbra mutat, mert a templomnál nagyobb van itt, maga Jézus Krisztus. Mindig, minden a nagyobbra mutat. Az egész életünk is.

Hogyha tehát jól olvassuk ezt az ígét, most

* Elhangzott 2018. június 16-án Csömörön a gyülekezeti otthonunk, a Magvető Háza, ünnepélyes birtokbavételén.

Igehirdetés

ezt a pillanatot, amikor egy család életébe öröm és áldás érkezik, és Jézus Krisztus útkészítője megszületik, maga Keresztelő János, akkor mindezt tudjuk alkalmazni dolgainkra és külső körülményeinkre is.

De ennél is többet kell mondani a felolvasott ige alapján. Nem véletlenül emeltem ki azt a részt, amely arról tudósít, hogy amikor Zakariás végtére mégis engedelmeskedik, megszűnik némasága, elmúlik egy csapásra az Isten angyala által reá büntetésként telepedő szájjára, és újra teheti azt, amire szent elhívást kapott, hogy: Istent dicsőítse. A történetet most nem akarom hosszasan magyarázni, tudjuk jól. Zakariás a templomban szolgált, amikor Isten angyala jelentette neki, hogy felesége fogan és gyermeke születik és a gyermeket Jánosnak kell nevezni. Ekkor Zakariás, a hívő hitetlenkedni kezd. És azt mondja: ugyan, miképpen lehetséges ez, hiszen én is vénember vagyok már, és a feleségemtől is eltávozott az asszonyi természet, nem fogamzóképes már. Lehetséges ez? – bizonyíték kellene rá. A büntetés ezért a hitetlenkedésért, vagy, ha akarjuk, jel-kívánásért az lett, hogy Zakariás megnémult. De most, hogy engedelmeskedik, vagyis enged annak a szónak, amire Isten angyala utasítja: János legyen a gyermek neve, nyomban megnyílik a szája: és dicsőíteni kezdi az Urat. Azt kívánom a csömöri gyülekezet minden tagjának, a csömöri lakosoknak is, akik itt ma csodát látnak megéppülve, hogy ha megnyílik a szájuk a némaság után, ha megnyílik a szánk, akkor dicsőítésre nyíljon meg először. Kívánom ezt szívem mélyéből minden magyar embernek ezen az ünnepségen, mert ha a magyar ember megnyitja a száját, és kimondja Isten nevét, bizony, sokszor nem áldással folytatja, hanem káromlással. Kívánom, hogy a csömöri gyülekezet ezen a csodán keresztül is igazi megnyílást éljen át Isten dicsőítésére, megváltozást, megtérést az igazi emberi hivatás betöltésében.

De menjünk tovább, mert ez eddig csak szép morálprédikáció lenne, ámbar az is megállná a helyét, de nagyobb titokról van itt szó. Zakariás és Erzsébet életében valami olyasmi történt, aminek már volt egy előképe. Ahogyan az áldások sorozata elkezdődött az ősidőkben, ahogyan Isten elkezdte munkálni az elveszett ember-

világban az elhívást üdvösségre, ahogyan Isten embereken keresztül adja az áldásokat, ezt ismerjük, ha vissza lapozzuk a Bibliában, Ábrámhoz, és feleségéhez Sárahoz. Ők is idősek voltak, és nem volt gyermekük. De Isten megszólította Ábrámot, és más nevet adott neki: Ábrahámnak nevezte, és elhívta egy földre, amit maga Isten mutat meg és ad neki és leszármazottainak, akik annyian lesznek, mint égen a csillagok és tenger partján a homokszem. És az Úr mondja Ábrahámnak: megáldatnak benned a földnek minden népei. És Ábrahám is hitetlenkedik. És Sára is hitetlenkedik. Az nem lehet. Mert az életnek, biológiának, a természetnek a törvényei ezt már nem teszik lehetővé. Ezért mondja Pál apostol Ábrahámról, hogy reménység ellenére remélte, hogy az az Isten, Aki a semmiből teremtette a világot, Aki a nem lévőből hívja elő a meglévőket, Aki a halottakat fel tudja támasztani, tud nekik, a magtalannak és a terméketlennek életet ajándékozni. Reménység ellenére, számítás ellenére, életkoruk ellenére, józan emberi belátás ellenére, minden megfontolás ellenére. Mintha idáig tükröződne Ábrahám történetének fénye, valahogy úgy mint amikor megünk az úton és egy kis üvegcserepen megcsillan a fény, nem is tudjuk, honnan, de a fény elérkezik a szemünkbe, – mintha itt is így verődne szemünkbe ez a fény. Itt Csömörön is voltak számítások, súlyos megfontolások, emberi tervezések, mindennek a mérlegre tevése, aztán a karok széttárása, hogy ez nem megy, ez lehetetlen. Álmodozni lehet, hajnalban felriadni, és látomásokat látni, de józan megfontolás szerint a református templom megépítése nem megvalósítható ügy. Ez nem tartozik a megvalósítható dolgok körébe. Álljon hátra a sorba, az utolsó helyre, ahol az ábrándjainkat tartjuk. De ti ne mondjátok, hogy lehetetlen ügy, mert nem az, amit az Isten lehetségesnek mond.

És visszatérünk Zakariás történetéhez. Nem tartotta lehetségesnek az áldást. Ő tiszte szerint, éppen közbenjáró szolgálatot végzett a templomban, ekkor, az áldozat bemutatása közben hallotta Isten angyalának szavát és ígéretét. Igen, lehet, hogy nemcsak az eszének a szava ragadtatta el, hanem a szívéből feltoluló indulat, kételkedés, csodálkozás, hitetlenkedés.

Nem biztos, hogy pusztán az embervilág törvényei szerint mérlegelt, lehet, hogy a szíve szólt. Idősek már, sokat szenvedtek már az álomért, le kellett mondani róla. Amikor Mária meglátogatta Erzsébetet, ő énekre fakadt, és azt mondja: elvette az Úr az én gyalázatokat. A régi világban, ha nem volt gyermek, nem azért nem volt, mert nem akarták volna, vagy mert gyermek nélkül jobban élhettek volna, mint vélik ma sokan, ha nem volt gyermek, az az áldás megvonását jelentette, az szégyen volt. Ezért ujjong Erzsébet: elvette az Úr az én gyalázatokat. Mennyi imádság, kérés, mennyi buzgókodás lehetett már e gyermekért, és éppen a közbenjáró nem kapta meg ezt az áldást és ezt az ajándékot! Éppen az nem kapott áldást, akinek az a hivatása, arra installálta az Úr, hogy másokért, a rászorulókéért, a vétkesekért, a bűnösökért közbenjárjon és könyörögjön értük! Hát hogy van, hogy éppen ő nem részesedett ima-meghallgatásban, és ő nem nyerte el buzgó vágyát? Talán már csak a beletörődésnek meg az elengedésnek a napjai voltak hátra, mikor megszólalt az angyal, és érkezett az üzenet, és el kellett kezdeni reménység ellenére remélni.

Utoljára tehát ezt a páli szót szeretném ide kapcsolni: reménység ellenére remélni. Ez nem erény, ez nem valami vele-született, vagy idővel kialakuló, minket, magyarokat igen jól jellemző makacsság. Csak azért sem hagyom magam lebeszélni az álomról? Csak azért is, utolsó leheletemig kapaszkodom abba, amit az igazamnak gondolok? Ismerjük ezt. Zakariásnak reménység ellenére kellett remélnie azt a napot, amikor János megszületik és felírhatja majd a táblára, hogy János legyen a gyerek neve, hogy megoldódjon a nyelve, és kiszakadjon a szívéből az Isten magasztalása. A reménység ellenére való remény nem makacs indulata, hanem az alapja annak, hogy valaki nekem ígértet adott. És én erre az ígéretre rátettem magamat. Nem én találtam ki magamnak, nem én álmodtam meg, nem én terveztem meg, nem én állítottam fel a körülményeket, hanem Isten behívott engem egy szent ügybe, egy nagy eltervezésbe, a világ alapjainak felvettése óta az új világ megérkezéséig tartó nagy folyamatba, az ember megteremtésének és üdvösségre vezérlésének nagy történetébe. És rám az vár, hogy hűséges

legyek az én egyszerű emberi történetem során, az én emberi élet-időmben, meg a családom élet-idejében. Nagypjára talán még mindenki emlékszik, és boldog, aki látja unokája, dédunokája arcát, de ez csak négy-öt nemzedék. De lám, Isten bevon engem az egész ember nagy történetébe, és ebben a történetben ő adja az ígéretet, ő valósítja meg az ígéretet, ő teremti meg a feltételeit, és minket arra hív, hogy engedelmesen, szabad szívvel elfogadjuk az ő áldásait.

A csömöri református nép így része az Isten nagy ügyének. Legyen hát egyetlen, kizárólagos ügy, a csömöriek számára is, az engedelmisségünk ügye. Isten meghívott bennünket reménység ellenére remélni. Kicserélni reményeinket az Isten ígéreteire. Kicserélni törekvéseinket az Isten áldásaira. Kicserélni igyekezeteinket, vágyainkat, sóhajtásainkat az Isten igaz megismerésére. Kicserélni a saját gondolatainkat és szavainkat az Isten áldásaira, magasztalására és dicsőítésére.

Itt voltam az alapkövetétkor, és még most is látjuk a régi világ egy-egy elemét, darabját a telek különböző részein, de egyszer, amikor eljön majd a templom szentelése, minden más lesz. Azt kívánom, hogy mindeközben mi magunk is, akik mindennek tanúi, átélői, támogatói vagyunk, és érette imádkozunk, kicserélődjünk reménység ellenére remélőkké, magunk gondolata erőltetése helyett Isten gondolata elfogadóivá, magunk útján járók helyett Isten útjára meghívottakká, magunk szavai helyett Isten dicsőítőkké.

Keresztelő János látta Jézust, az Isten Bárányát, a világ üdvözítőjét, és ezt mondta: nekem alább kell szállanom, Néki fel kell emeltetnie. A parókiánál, a gyülekezeti háznál nemcsak léptékében, hanem jelentőségében is nagyobb, nagyobb fog itt épülni; de a templomnál is nagyobb van itt, az Üdvözítő Úr Jézus Krisztus, akinek kegyelmére, üdvözítő szeretetére és dicsőítésére elhívott minket az Isten – reménység ellenére is remélni. Ámen

Mennyei Atyánk, a mi Urunk Jézus Krisztusunk által! Köszönjük, hogy, a mi történetünk is benne van a régiekében, az elhívásoknak, az ígéreteknek, az ígértet teljesítéseknek gyönyörű és csodálatos történetében. Köszönjük, hogy ez

Igehirdetés

a történet egy utat rajzol elénk, és ez az út Hozzád vezet, kegyelmed királyi székéhez, Hozzád, az üdvösség-adóhoz. Magasztalunk, hogy bár sokszor nem láttuk ezt az utat, vagy éppen a magunk okossága szerint kerestük, most igéd világosságában megláthattuk, mert maga Jézus Krisztus ez az út. S ahogyan elhívtad Ábrahámot, reménység ellenére remélni és tettetted őt minden hívőknek atyjává, ahogyan a neki adott ígéletben előre kiábrázoltad a mi Urunk Jézus Krisztusunkat, és ahogyan ígéletet adtál Keresztelő János szüleinek a gyermek születésére nézve, mindez a mi Üdvözítőnkre mutat. Azt kérjük Tőled, hogy ez a gyülekezet, amely, hisszük, kegyelmedből és áldásodból épül

most külsőleg, átélje az élet-minőség cseréjének legnagyobb ajándékát, hogy emberi kalkulusok helyett a Te kegyelmes ígéletre támaszkodjék. Növeld ezt a gyülekezetet a boldog hitben, és add, hogy ha megnyílik szájuk és szólnak, az első szavuk neved magasztalása és dicsőítése legyen – jóságodért, hűségédért, irgalmasságodért, szabadító kegyelmedért! Áldd meg és őrizd meg e gyülekezetet, növeld hitben, reménységben, és tedd készsé, hogy hálaadásból végezzék a szeretetnek minden munkáját embertársaik javára, nagy neved dicsőségére. Kérünk, Krisztusunkért. Szabadító Urunkért, hallgass meg könyörgésünket. Ámen

GONDNOKI KÖSZÖNTŐ

*Főtiszteletű püspök úr, tisztelt kabinetfőnök úr,
tisztelt polgármester úr, nagytiszteletű lelkész urak,
kedves csömöri polgárok, kedves vendégeink!*

A gyülekezetünk nevében köszönöm, hogy elfogadták meghívásunkat, és ezen a szép napon osztoznak örömünkben és hálaadásunkban!

A gyülekezeti otthonunk, a Magvető Háza mai birtokbavételével a csömöri reformátusok több évtizedes vagy akár több évszázados álma válik valóra. Az egyházi dokumentumok alapján Csömörön 1537. október 31-én tartották meg az első református istentiszteletet. Kezdetben, elég sokáig valamely közeli nagyobb gyülekezet szórványaként működött ez a közösség. Csupán 1950-től tartottak havi rendszerességgel egy istentiszteletet az evangélikus templomban. 1989-ben nagy változást jelentett, hogy a helyi növekvő gyülekezet igényéhez igazodva már minden vasárnap összegyűltek a helyi reformátusok Istent imádni. Ekkor Koczó Pál volt a kistarcsei és így a csömöri szórvány lelkésze. Már ebben az időben, kimondva-kimondatlanul is megfogalmazódhatott a saját otthon gondola-

ta. Az álom akkor kezdett először elérhető valósággá formálódni, amikor 2007-ben Riskó János lelkészi szolgálata alatt a Bátovszky György polgármester vezette csömöri önkormányzat megajándékozta a reformátusokat ezzel a telekkel. Nagy lendületet adott az álom megvalósulásának, hogy 2010-ben önálló missziói egyházközséggé válhattunk. Esztergály Előd Gábor személyében önálló lelkészünk lett és ez újabb lendületet adott otthonteremtésünknek, amely eredményeképpen az álom valósággá vált.

Ezúton is köszönetünket fejezzük ki a csömöri

Hálaadó istentisztelet

reformátusság mindenkori lelki vezetőjének, Csömör nagyközség mindenkori világi előljáróinak, a református egyháznak, a magyar kormányának és az áldozatkész csömöri reformátusoknak, valamint a nem reformátusoknak is.

A mai ünnepi alkalmunk nemcsak a köszönetnyilvánításé, hanem a hálaadásé. Hálát adni gyűltünk ma egybe. Hálát adni Istennek, aki szent akaratával lehetővé tette mindannyiunk számára, hogy részesei legyünk egy új keresztyén templom és gyülekezeti otthon megvalósulásának. Nem mindennapi ajándék ez, bátran kimondhatjuk, hogy történelmi időket élünk meg Csömörön.

Közel háromezer évvel ezelőtt hasonló történelmi időt élhetett meg Isten választott népe. Dávid király adománygyűjtést szervezett a jeruzsálemi templom javára. Mikor számba vette a választott nép hálaáldozatát, a következő szavakkal fordult Isten felé: „*ki vagyok én, és mi az én népem, honnan volt erőnk ilyen önkéntes adakozásra? Bizony tőled van mindez, és csak azt adtuk neked, amit kezedből kaptunk.*”

Mi sem mondhatunk mást. Istentől van minden, amit idáig elértünk. Ő munkálta ki a szívekben az önkéntes áldozatot, hogy akár egy telekadományozással, pénzbeli vagy tárgyi adományozással, idő vagy energiaráfordítással

részesei legyünk szent akaratának, és megvalósulhasson az ő dicsőségére gyülekezeti otthonunk, a Magvető Háza. Ezt ő munkálta ki bennünk, mi csak az eszközei vagyunk, mindenki a maga lehetőségeihez mérten. És persze nemcsak a fizikai építkezést köszönhetjük Istennek. A lelki épülésünk, református gyülekezetünk megerősödése, növekedése is az ő nevére dicséri. Ezért zárásként nem mondhatok gyülekezetünk nevében mást, csak azt: *Áldott legyen az Úr neve!*

CLAIRE KENNETH*

ANYU, TÜNTETNI MEGYEK!

Tegnap még, selymes szőke hajad
 Simogatta szelíd anyai kéz...
 Ma fegyverrel a kezében
 A barikádra méysz...
 Tegnap még féltél az iskolában,
 Hogy a leckét nem tudod jól...
 Ma? Orosz túlerővel szemben
 A géppisztolyod szól...
 Csak tizennégy éves voltál
 Vézna, kékszemű gyerek,
 Bekiáltottál a konyhába:
 Anyu, most tüntetni megyek!!!
 Olcsó mackóruhát viseltél,
 Megtalpalt iskolacipőt.
 Emléked azóta már
 Csodás legendává nőtt...
 Mert soha, soha a világon
 Még nem harcolt ilyen sereg,
 Halált megvető bátorsággal
 Ennyi gyerek, magyar gyerek!
 Szemben az orosz tankokkal
 Mely mint dübörgő halál
 Pillanatonként százakat
 Irgalmatlanul lekaszál!
 Drága kis testeken gázol
 Páncélszörnyek hernyótalpa
 Szovjet tankokra vér tapad
 És ott feküsztek halva. Halva!
 Megölték a gyerekeinket
 A hősokeket, mert szembeszálltak...
 Bolsevista bitangok hada
 Nemzetgyilkossá váltak!
 Ezt a vért nem mossa le
 Évezredek ítélőszéke
 És egy napon fegyvert ragad
 A világnak minden népe!
 Példát vesz Rólad kisfiú,
 Te vézna iskolásgyerek,
 Aki beszóltál a konyhába:
 Anyu, most tüntetni megyek!!!

* Claire Kenneth (Kölcsey Kende Klára) (1910. július 23. – 2000. április 21.) magyar író.

DR. VASS ZOLTÁN**1938-2018**

**„MIÉRT KELL ELMENNI ANNAK,
KI SZERETNE SZÉPEN ÉLNI,
S AZ ÉJNEK MORAJLÓ PARTJAIN
SZELÍD CSILLAGKÉNT HAZA-
TÉRNI...”**

(Cserhádi Károly: Tűnődés)

Kedves Zoli!

Nem tudtunk Tőled személyesen elbúcsúzni, így most ebben a formában pótoljuk. Betegséged híreit hallgatva erősen bíztunk, visszajössz közénk. Bizakodásunk alapját az adta, hogy sportos külsődet látva, korodat meghazudtoló életerődet és életmódodat ismerve el nem tudtuk képzelni, hogy szíved ilyen hirtelen felmondja a szolgálatot. Abban is reménykedtünk, hogy a mi Urunk Istenünk a családotban és gyülekezetünkben betöltött nélkülözhetetlen szerepedet biztosítva hosszú ideig megtart közöttünk.

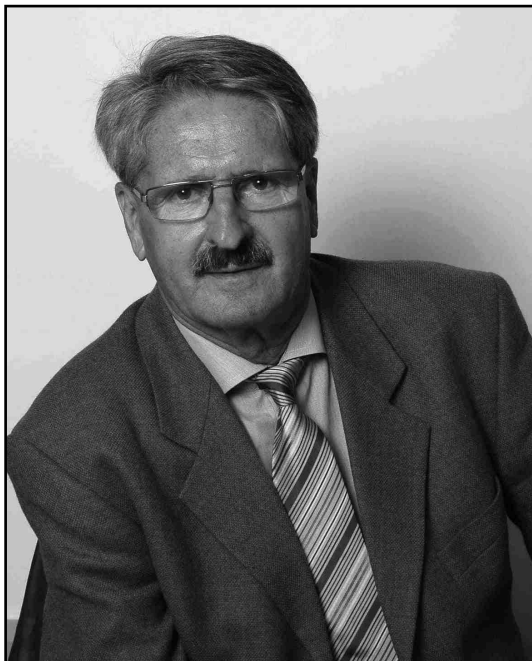
A kórházi ágyon feküdtél, és már éreztük hiányodat. Ez a hiány kézzel foghatóvá vált az apa-fiú kenutúrán. Nélkülöznünk kell ezentúl kiváló szervezőképességedet a jótékonysági rendezvényeken és szeretetvendégségeken, a presbiteri csendes napokon és a családi táborokban. Hiányozni fognak koszorúid az egyházi és nemzeti ünnepeken, írásaid, gondolataid és egyháztörténeti kutatásaid eredményei újságunkból, a Magvetőből. És fájón hiányzik ötletgazdag, jó humorú, áldozatkész egyéniséged a presbiteri ülésekről.

Nagyon fáj mindannyiunknak, hogy templomépítő presbiterként nem vehetsz részt a csömöri Isten Háza átadási ünnepségén, nem hallhatod az első harangszót, és nem Te takarod le az Úr asztalát a személyesen Neked készített terítővel. Csak részben vígasztal bennünket, hogy a Magvető Háza birtokba vételekor még együtt ünnepelhettünk.

Következetesen kiálltál polgári értékrended mellett, és ezt tettekkkel is bizonyítottad. A csömöri Fidesz elnökhelyetteseként folyamatosan hallattad hangodat, részt vettél az országos és helyi választások lebonyolításában, és az ő logójuk alatt főzted az őszi főzőversenyen díjazott ételkölteményeidet. Az új évad első polgári rendezvényén is sokkal többen lettünk volna, ha Te szervezed azt.

Családod fájdalmát nem tudjuk enyhíteni, de amiben tudunk, szeretettel segítünk.

A boldog viszontlátás reményében búcsúzik Tőled a csömöri református gyülekezet.

„HOGY VILÁGÍTSON MINDENKINEK“*

„Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város. Lámpást sem azért gyújtanak, hogy a véka alá tegyék, hanem a lámpatar-tóra, hogy világítson mindenkinek a házban. Úgy ragyogjon a ti világos-ságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.“ (Mt 5,14-16)

Kedves gyászoló családtagok! Végtisztességet tevő gyülekezet!

Isten vigasztalásáért jöttünk ma ide, a csömöri temetőbe. Dr. Vass Zoltán testvérünket, mindenki „Zoli“-ját kísérjük utolsó földi útjára. 80 éves korában szólította magához mindannyiunk teremtő Atyja. Búcsúzni jöttünk a szeretett férjtől és édesapától, a szeretve tisztelt rokontól és ismerőstől.

Búcsúzni jöttünk, de ez a búcsú nagyon nehéz. Nehéz, mert szerettük őt, és nehéz, mert olyan váratlanul történt minden. Az

egyik pillanatban még velünk volt, beszélünk vele. Semmi előjel nem volt, nem gondoltuk, hogy Zolinak bármi baja lehetne, hiszen korához képest annyira sportos és életvidám volt. Még azon a szombati napon is, amelyiken rosszul lett, reggel körbe küldött 6 vicces videót emailen, hogy mi is vidáman indíthassuk a napunkat. S aztán vasárnap reggel jött a rossz hír: szívinfarktust kapott, s bár idejében kiért a mentő, és újra tudták élesztani, mégis érkezett a búcsú ideje: a 6 hétig tartó kóma.

Végig reménykedtünk, hogy visszaadja őt az Úr a családnak, a szeretteinek, a barátoknak, de mennyei Atyánk mást rendelt. Bevé-

*Elhangzott dr. Vass Zoltán főorvos fogorvos ravatalánál Csömörön 2018. szeptember 21-én.

Emlékezünk

gezte küldetését, amit az ő szeretett Ura és Istene rendelt számára 80 éven keresztül. Hiszem, Zoli most már jó helyen van, a mennyei Atya ölelő karjaiban.

Ő már jó helyen van, nekünk viszont folytatni kell földi vándorlásunkat. Most itt állunk a ravatalánál, de holnap, holnapután várnak ránk a mindennapok küzdelmei. Megsebzett lélekkel kell folytatnunk életünk útját úgy, hogy Zoli már nincs velünk. Vigasztalásért jöttünk ma ide a csömöri temetőbe, de egyúttal erőre is szükségünk van a folytatáshoz. Mert nagyon hiányzik Zoli.

Mennyei Atyánk, aki nagyon szeret bennünket, látja megsebzett szívünket, látja elesettségünket és erőtlenségünket, és ezért – Jézus Krisztus érdeméért – szól hozzánk igéjén keresztül.

Máté evangéliumából hallottuk az igét, Jézus hegyi beszédének egyik jól ismert igéjét. A tanítványaihoz szól Jézus, azokhoz, akik szeretik és készek követni őt. *„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.“* – Most, Zoli ravatalánál állva hozzánk szól, minket hív arra, hogy az ő világosságából merítve ragyogjunk ebben a világban.

Elesetten, összetörve, vigaszért jöttünk ide a temetőbe, Jézus mégis azt kéri tőlünk, hogy ragyogjunk? Igen. Ragyogjunk úgy, ahogyan Zoli is ragyogott egész életében.

Zolin keresztül Krisztus világossága ragyogott, és aki megismerte őt, aki a közelébe került, az nemcsak érezhette ezt a ragyogást, hanem erőt is meríthetett belőle.

Ez az ő legfontosabb öröksége. Ő, a zánkai kántortanító fia, a református presbiter, a haza sorsát mindig szíven viselő, a másoknak szolgáló, krisztusi tanítvány így élt. A krisztusi világosság ragyogott rajta keresztül.

Mindannyiunknak megvan a magunk története Zoliról. És ezek a történetek arról a ragyogásról szólnak, amely láthatóvá tette Isten dicsőségét.

Önzetlen és önfeláldozó ember volt. Bár-

mikor lehetett hozzá fordulni bizalommal, ha segítségre volt szükség. A klinikán, ahol tanított, úgy adta át a tudását, hogy soha sem várt érte viszonzást. Nem féltette a tudását másoktól, nem azzal akart kitűnni, hogy olyat tud, amit mások nem. Ő azt szerette volna, hogy mindenki tudja, amit ő tud. Soha sem akart kitűnni, mégis mindenki feltekintett rá, mert világosság sugárzott belőle.

Emlékszem, a vele való kapcsolatomban úgy kezdődött, hogy azt mondta nekem: *„Tegeződjünk. Hívjal egyszerűen csak Zolinak“* – Megpróbáltam tegezni, és nem esett nehezemre. Csömörön szokás a tegeződés, mégis más volt őt tegezni. Ez nála nem pusztán egy bevett szokás volt, hanem ezzel megnyitotta a kaput a szívéhez. Ahhoz a szívéhez, amely tele volt érzelemmel, szeretettel, megbocsátással, türelemmel. Ahhoz a szívéhez, amelyen keresztül megváltó Krisztusunk világossága ragyogott át.

Amikor Jézus azt mondja, hogy *„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.“*, akkor ezzel azt is mondja, hogy nem zárkozhattunk be otthonainkba, hanem menni kell szerte a világba, ragyogva Krisztus világosságát. Zoli nem volt egy otthon ülő típus. Ő ment és ragyogott, amikor teniszezett, amikor biciklitúrán vett részt, amikor az evezőlapátot vagy éppen a fakanalat fogta az Apa-Fia kenutúrán. Még közel a 80-hoz is ragyogott, amikor a Vitézi Rend tűzifa-adományát kellett kiszállítani és lepakolni a teherautóról. Vagy amikor a nemzet és egyháza szolgálatába állva programokat szervezett, vitte a szórólapokat, fiatalokat megsegélyező kitartással és lendülettel küzdött az adott cél érdekében.

Ilyen volt ő, a zánkai kántortanító fia, a református presbiter, a haza sorsát mindig szíven viselő, a másoknak szolgáló, krisztusi tanítvány.

„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.“

Most, amikor elviselhetetlen a fájdalomunk, amikor reményvesztetten tekintünk a jövőbe, mert nincs már közöttünk a szeretett férj, az édesapa, a rokon és a barát, arra hív Jézus, hogy – Zoli krisztusi örökségét tovább éltetve – világosságként ragyogjunk ebben a világban Isten dicsőségére. Megváltó Krisztusunk úgy vigasztal bennünket, hogy közben célt ad az életünknek, mégpedig olyan célt, amelyen előttünk Zoli is járt.

És ezen az úton, ebben a küldetésben nem hagy magunkra megváltó Urunk, hanem Szentlelkével velünk van minden nap, hogy legyen erőnk és hitünk végig járni.

Velünk van Szentlelkével minden nap, ahogyan Zolival is mindig jelen volt.

Az utolsó képem róla, ahogyan fekszik az intenzív osztályon. Mozdulatlanul, a mellkasa szabályosan fel-le mozog. Mintha csak aludna. Nyugalom áradt belőle. És ez a nyugalom kétféle érzést váltott ki belőlem: először is a remény érzését, hogy visszatérhet közénk, másodsor a biztonság érzését. Nyugodt, mert jó kezekben van. Mert teremtő Atyja vigyáz rá, és végtelen szeretetével várja a mennyek országában Jézus Krisztus érdeméért. Ámen.

Esztergály Előd Gábor
lelkipásztor

Szeretethimnusz, egy kicsit másképp

„Ha olyan kiváló szónok vagyok, mint Kossuth Lajos, vagy Martin Luther Kinggel együtt hirdetem, hogy „van egy álmom“, de szeretet nincs bennem, olyan vagyok, mint egy leomlott templomtorony megrepedt harangja.

Ha futurológusként, a jövő mérnökeként, vagy csalhatatlan közvélemény-kutatóként előre látom is a jövőt, szeretet pedig nincs bennem, olyan vagyok mint egy összelapított üres kólás doboz, amelyet unottan rúgnak tovább a kamaszok.

Ha akkora hitem van is, mint Assisi Ferenecnek, Luther Mártonnak és egy dunántúli paraszt-asszonynak együttvéve, de szeretet nincs bennem, olyanná lettem, mint a szél által cibált ördög-szekér.

Ha önfeláldozóan támogatok is alapítványokat, vagy tizedet adok minden jövedelmemből, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint aki követ ad kenyér helyett és skorpiót hal helyett. Ha két végén égetem is a gyertyát, hajnaltól késő estig robotolok, éveken át nem megyek szabadságra, ám szeretet nincs bennem, olyan lennék, mint egy üres belű hagyma.

Ha naponta végigjárom a damaszkuszi utat, ha rongyosra olvasom a Bibliámat, és halálomra is bizakodó hittel tekintek, úrvacsorával vagy a betegek szentségével megerősítve készülök elmenni, de szeretet nincs bennem, semmi hasznom abból.

A szeretet jelentéktelen, mint amikor számárháton vonul be valaki a városba.

A szeretet nevetség tárgya, mint amikor valakinek kezébe nádszálat, fejére töviskoszorút adnak.

A szeretet balek, mint amikor valaki kínzóíért imádkozik.

A szeretet esendő, mint amikor valaki azt mondja: „szomjúhozom“.

A szeretet meglepő, mint amikor valaki szelíden megszólít egy gyászoló asszonyt a hajnali kertben.

A szeretet játékos, mint amikor valaki tanítványai előtt megy Galileába.

A szeretet nem fúj egy követ a bennfentesekkel, nem kacsint össze a hatalommal, nem bizonygatja önmaga fontosságát, nem örül a pártok és politikusok acsarkodásának, de együtt örül az asszonnyal, aki megtalálta elgurult drahmáját.

Nem örül az ügyeskedéssel szerzett vagyonnak, de együtt örül a mezők liliomaival és az ég madaraival.

Nem örül a doppinggal elért világesúcsnak, de együtt örül a fogyasztékos kisfiúval, aki szája szélén csorgó nyállal, nagy erőfeszítésekkel társának tudja dobni a labdát.

A szeretet soha el nem múlik. Nem veszíti el szavatosságát, nem évül el, nem kerül ad acta, nem lesz unalmas, mint a tegnapi újság.

Legyenek bár istentiszteletek, véget fognak érni.

Legyenek bár egyházak, meg fognak szűnni.

Legyen bár ökumenikus mozgalom, el fog töröltetni.

Még nem találtuk meg a rák és az AIDS gyógyszerét, nem értjük távoli földrészek lakóinak a nyelvét, nem fogjuk fel más civilizációk felénk sugárzott jeleit.

Ám egykor majd egyetlen asztalt ülünk körül mindnyájan, és ő lesz majd minden mindenkiben. Mert a szeretet nélküli kötelességtudat: kedvetlen.

A szeretet nélküli felelősség: figyelmetlen.

A szeretet nélküli igazság: kemény.

A szeretet nélküli okosság: gőgös.

A szeretet nélküli barátságosság: hűvös.

A szeretet nélküli rend: kicsinyes.

A szeretet nélküli hatalom: kíméletlen.

A szeretet nélküli birtoklás: fősvény.

A szeretet nélküli adakozás: képmutató.

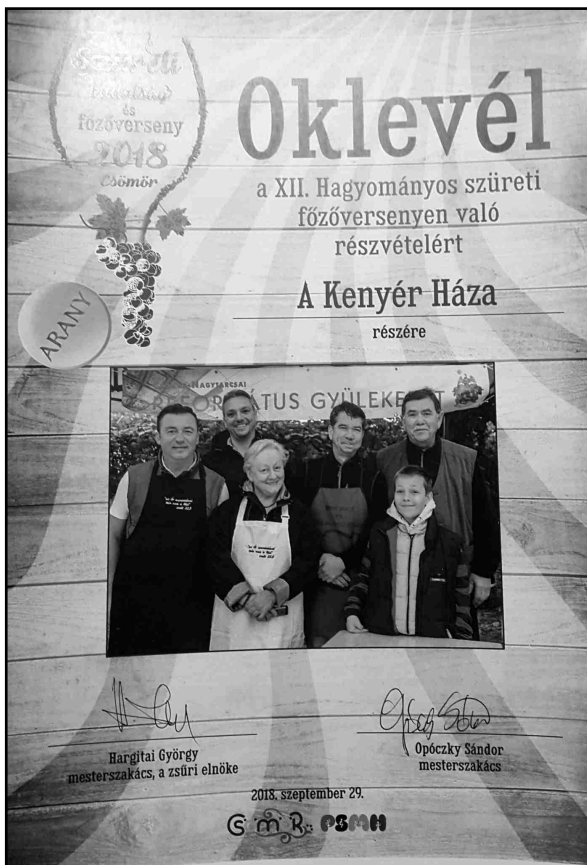
A szeretet nélküli vallásosság: bigott.

A szeretet nélküli hit: vakbuzgó.

A szeretet nélküli remény: fanatikus.

A szeretet nélküli élet: értelmetlen.“

(Dr. Fabiny Tamás – Szeretet himnusz)

Sokadik alkalommal „állhattunk fel a dobogóra“ a csömöri szüreti főzőversenyen. A részvételünkkel, ahogyan korábban, úgy idén is az volt a célunk, hogy Isten dicsőségét hirdetve a gyülekezeti missziót erősítsük.

Az idei évben három bográccsal készültünk:

- 1. Bárányleves id. Deák Ferenc emlékére;**
- 2. Lecsó dr. Vass Zoltán emlékére;**
- 3. SDG Halászlé.**

Az Úr kegyelméből idén harmadik helyezést érhattünk el.

Örömteli alkalomra, felnőttkeresztelőre került sor a nagytarcsai szórványunkban. Istené legyen a dicsőség, aki felébreszti bennünk a hit szunnyadó paraszát. A megkeresztelt: Szabó Zsófia.

KUCSINKA GABRIELLA

CSÖMÖRI ARCOK*

Esztergály Előd Gábor református lelkésszel az újonnan épült Magvető Háza református gyülekezeti teremben beszélgettünk. A közösség új otthona nem csupán fizikailag, de szimbolikus értelemben is mutatja, milyen nagy utat tett meg együtt a csömöri református gyülekezet és lelkésze az elmúlt években.

- *Ha jól tudom, nem csupán a közösséggel, de önmagaddal is nagy utat tettél meg, mire minden a helyére került. Hogyan indultál el Isten és az egyház szolgálata felé?*

- Bár az evangélikus apai ágon templom-építő esperes is volt a családban (Esztergály Mihály – Péteri és Csomád), a református anyai ágon pedig nagyapám (Lipcsei Gábor) és nagybátyám (Lipcsei Árpád) által is van lelkész a rokonságban, ehhez képest átlagosan vallásos, inkább világi nevelést kaptam. Szüleim Békés megyéből költöztek a fővárosba, egész kicsi voltam, amikor elváltak, így édesanyám, Lipcsei Edit, nevelt fel minket a testvéremmel. Ő az Operettszínház pri-

madonnája volt, rengeteget dolgozott, a próbák és a fellépések mellett próbált megtenni mindent, hogy szép gyerekkorunk legyen. A belvárosban, az Astoriánál éltünk, tipikus belvárosi srác voltam, a haverokkal bandáztunk az utcákon és a tereken. Édesanyámmal jártunk templomba, imádkoztunk esténként, de nem voltunk aktív tagjai semmilyen gyülekezetnek.

- *Édesapáddal nem is volt kapcsolatod?*

- Kisgyerekkoromban hetente, kéthetente találkoztunk, főleg hétvégénként, ahogy nőtem, úgy lett egyre szorosabb a kapcsolatunk. Olyannyira, hogy amikor vállalkozásszervező köz-

*Megjelent a Csömöri Hírmondó 2018. májusi számában.

gazdászként lediplomáztam, az ő cégében kezdtem dolgozni, bejárva a ranglétrát, végül vezetőként is. Világi életet éltem, és magával sodort a budapesti világiak élete, igazi tékozló fiú történet az enyém.

- *Innen azért nagy fordulatra lehetett szükség ahhoz, hogy új irányt vegyen az életed...*

- Folyamatos volt bennem a hiányérzet, és egyre erősödött a bizonyosság, hogy nem ez az én utam. Többször gondoltam arra, hogy igazából lekipásztornak kellene lennem, de mindig találtam kifogásokat. Mígnem egy napon egy falon lógó református naptáron a következő ígét olvastam: „*Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl a keresztyét, és kövessen engem!*” (Mk 8,34) Kételyeim azonnal bizonyosságot nyertek, nem volt több kérdés, csak válaszok. Feladatokkal teli évek következtek, hiszen miközben végeztem a teológiai tanulmányokat, dolgoztam, hogy anyagilag is biztonságos élete legyen a családomnak, feleségemnek és az időközben megszületett gyermekünknek. De tudtam, hogy jó úton járok, soha nem éreztem tehernek ezt az időszakot, a Jóisten erőt adott a kihívásokhoz.

- *Csömörön egy kis közösségből sikerült egy stabil, erős és folyamatosan fejlődő, szó szerint is építkező gyülekezetté válnotok. Mikor és hogyan kapcsolódtál a településhez?*

- Szadán voltam egyházmegyei beosztott lelkész, mikor meghívtak Mátyásföldre, hogy tartsak egy ifjúsági istentiszteletet. Örömmel tettem eleget a felkérésnek, de még akkor nem gondoltam, hogy milyen következménye lesz ennek. Ezen az istentiszteleten ugyanis Nagy Gyula nyugdíjas lekipásztor is jelen volt, és az alkalom után megkérdezte, lenne-e bennem nyitottság a szórványból missziós gyülekezetté vált csömöri közösség pásztorolásához. Örömmel

kezdtek el az egyeztetést előbb az esperes, majd a püspök úrral, amelynek eredményeként 2010 szeptemberében el is kezdtük a közös munkát, decemberben pedig megkaptam a hivatalos kirendelésemet is.

- *Hogyan fogadtak a csömöriek?*

- Nagy szeretettel üdvözölt az akkor még nem túl nagy, körülbelül harminc fős gyülekezet. Hatványozottan igaz ránk, hogy egymás hitén keresztül formálódva, együtt nőttünk bele a közös feladatba. Nekem ezt volt az első önálló helyem, de a gyülekezetnek is új volt, hogy önálló missziói egyházközségként, saját lelkészük lett, aki teljes figyelmével fordul feléjük.

- *Mi volt a legnagyobb feladat, kihívás számodra?*

- Fontosnak tartom megjegyezni, hogy az a küldetés, amire az Úr elhívott itt Csömörön, nem egyszemélyes küldetés. Az Úr eszközei vagyunk mindannyian, hogy hirdessük Krisztus evangéliumát, ezért a gyülekezeti közösséggel közösen végezzük ezt a missziót. A kezdetek óta érzem, hogy nemcsak a már hitre jutottakat kell pásztorolnom, hanem az is a feladatom, hogy az Istentől távol élőket, a vallásos nevelésben nem részesülőket is megszólítsam. Mivel van világi tapasztalat mögöttem, könnyebben szót értek azokkal, akik számára az egyház világa, az istentiszteletek légköre és szóhasználata idegen. Úgy érzem, a múlt tapasztalatai alapján könnyebben tudom segíteni őket, hogy visszataláljanak Istenhez. Ma már több mint százharminc család tartozik a közösségünkhöz, és Isten kegyelméből a közénk tartozók elhivatottságának, önfeláldozó szolgálatának köszönhetően az idén belevághatunk a templomunk építésébe is. Nem is kívánhatnék többet, mint élő hitű, szeretetteljes közösséggel templomot építeni Isten dicsőségére.

ISTEN HŰSÉGE A SZEKULARIZÁLT VILÁGBAN, AVAGY ÍGY LÁTTUK A HOLLAND EGYHÁZ MISSZIÓJÁT

(ÍRTA: KRAJCZÁR JÁNOS, SZECSŐDI ÉS HOLLÓSI REFORMÁTUS
TÁRSEGYHÁZKÖZSÉG LELKIPÁSZTORA)

Bizony, mi elhagyjuk Istent, de Isten nem hagy el minket. Ezt az örömteli tényt tapasztaltuk meg Hollandiában, és a sokféle élmény között kirajzolódott Isten iróniája, mellyel figyelmezteti a hűtlen embert. Azt láttuk ugyanis, hogy egyrészt a nagy városok központjában található hatalmas templomokból eltűntek a gyülekezetek, vagyis megszűnt bennük az élet. Másrészt, van olyan új gyülekezet, amelyik egy kiürült patológiai laboratóriumot bérel istentiszteletei számára, így az élet a halál egykori helyén jelent meg.

A Zsinati Missziói Iroda szervezésében tizenkét egyházmegyei missziói előadó utazha-

tott Hollandiába, nyolc napos tanulmányi útra. Célunk a hollandiai egyházi élet megismerése volt, különös tekintettel a gyülekezetek megújulási törekvéseire és a missziói munkára. Amit láttunk az egyszerre volt megdöbbentően szomorú és reményteli felemelő, egyszerre volt számunkra idegen és ismerős. Látni katedrális méretű templomokat, melyeket már nem gyülekezet tart fenn, hanem városi alapítványok, vagy egyszerűen eladták őket, és kereskedelmi célra használják; ez nekünk idegen, de ismerős az egyház elnéptelenedésének folyamata, melynek ez az eredménye. Szomorú a jelenlegi helyzet, hogy a lakosság ötöde tartja magát

A Szabad Református Egyház zwollei templomának alagsora szeretetvendégségek, gyülekezeti alkalmak helyszínéül szolgál.

Hollandiai tanulmányút

Az Egyesült Protestáns Egyház Missziói Házának pincéjében található úgynevezett „World House” (A világ Háza) nevű étterme menekültek számára.

képviselnek, gyakran az állammal, vagy más világi szervezetekkel összefogva. Jellemző rájuk, hogy konkrétan nem hirdetik az evangéliumot, de a szeretet gyakorlati megvalósításával igyekeznek Isten szeretetére mutatni. Amszterdam központjában három ilyen állomáson járhattunk.

Az Egyesült Protestáns Egyház Missziói Házában nyolc-tíz főből álló nemzetközi önkéntes csapat lakik, akik között folyamatosan vannak magyarok. Mi is találkozhattunk egy érettségi után, egyetem előtt diakóniai évet vállaló magyar fiattal. Az itt lakó csapat, egy vezető irányítása alatt a szeretetszolgálat igen sokrétű munkájában vesz részt, melyben az idősekkel, gyerekekkel, fogyatékosokkal, menekültekkel kapcsolatban felmerülő feladatokat látnak el.

Másik szolgálati hely egy szociális ételkészítési központ, melyben egy szociális rászorultság alapján szervezett közösség tagjai vásárolhatnak. A tagok ebben a boltban a valós ár 30%-áért szerezhettek be ételkészítési és háztartási cikkeket. A láthatóan jó minőségű áru az egyház, civil szervezetek, és vállalkozások felajánlásaiból származik. Az üzlet előterében az asztaloknál le lehet ülni kávézni és beszélgetni. Harmadjára láthattunk egy menekültek számára fenntartott konyhát. Ezt az egyház önkéntesei vezetik, de a kétkezi munkába már bevontak néhány menekültet is, mellyel egy kis lépést tehetnek a társadalomba való beilleszkedés felé.

Másik szolgálati hely egy szociális ételkészítési központ, melyben egy szociális rászorultság alapján szervezett közösség tagjai vásárolhatnak. A tagok ebben a boltban a valós ár 30%-áért szerezhettek be ételkészítési és háztartási cikkeket. A láthatóan jó minőségű áru az egyház, civil szervezetek, és vállalkozások felajánlásaiból származik. Az üzlet előterében az asztaloknál le lehet ülni kávézni és beszélgetni. Harmadjára láthattunk egy menekültek számára fenntartott konyhát. Ezt az egyház önkéntesei vezetik, de a kétkezi munkába már bevontak néhány menekültet is, mellyel egy kis lépést tehetnek a társadalomba való beilleszkedés felé.

Az Egyesült Protestáns Egyház Missziói Házának pincéjében található „szociális fűszeres” bolt.

Hollandiai tanulmányút

*Mariska van Beusichem,
Zwolle belvárosi gyülekezet
missziói lelkésze*

A kifejezett gyülekezetplántálási céllal végzett missziói munka leírását egy kivétellel kezdem. Mariska van Beusichem zwollei városlelkész munkája azért kivétel, mert ez egyszemélyes misszió, miközben a holland egyházak ma már általában nem egyetlen lel-

késztt küldenek ki egy helyre, hanem egy csapatot. Zwolle központi, több ezres befogadó képességű templomát ma a város tartja fenn, ide tartozó gyülekezet egyáltalán nincs, a templomban alkalmissal szervezett istentiszteletek, esküvők, koncertek, kulturális események vannak. Mariska van Beusichem két éve munkálkodik egy új gyülekezet szervezésén. Mindent megtesz azért, hogy kapcsolódási pontokat hozzon létre az egyház és az elidegenedett emberek között. Szélesebb körű

érdeklődéssel kecsegtető előadásokat, „élet-művész” tréningeket szervez, alternatív istentiszteleteket tart. Munkájának eddigi eredményeképpen egy kis közösség-csira kezd alakulni.

A Szabad Református Egyház Kampeni Teológiai Egyetemén találkozhattunk Jos Colijn nemzetközi igazgatóval, akit szép magyar nyelven hallgathattunk, mivel éveken keresztül Debrecenben tanított. További magyar beszélgetőtársra találtunk a jelenleg is ott tanuló négy hazánkfiában. Colijn professzor előadásából megtudtuk, hogy missziójuk ma már nem magányos misszionáriusok kihelyezésével működik, hanem anyagyülekezetekből kiküldött csoportok révén. Vagyis nem a betöltendő üres területeket keresik, hanem az élő gyülekezetek osztódnak úgy, hogy a gyülekezetben létre jön egy dinamikus, missziói lendülettel rendelkező csoport, amely új gyülekezet építésébe kezd, gyakran ugyanabban a városban. Ez a fajta gyülekezetplántálás jelenleg tíz helyen folyik az ő egyházukban.

Utrechtben meglátogattuk az Egyesült Protestáns Egyház Országos Szolgálati Központját. Itt megismerkedhettünk az általuk létrehozott „pionírgyülekezet-projekt”-tel. Egy-egy missziói helyre – elsősorban önkéntesekből álló – csoportot delegálnak, melynek az első feladata, hogy a helyi társadalommal megismerkedjen, annak részévé váljon, és valamilyen közösségformáló tevékenységbe kezdjen, mely az ottani emberek élethelyzetében releváns. Erre az előkészítésre sok időt szánnak, csak ezek után próbálkoznak a gyülekezet alapítással. Mindezt

A Szabad Református Egyház Kampeni Teológiai Egyetem nemzetközi igazgatója, Jos Colijn.

Hollandiai tanulmányút

Az amszterdami Via Nova Gyülekezet szolgáló tagjai már a bejáratnál köszöntik a vasárnapi istentiszteletre érkezőket.

közvetlenséget sugárzó volt: a pásztor civil ruhát viselt, az énekek modernnek voltak, a prédikáció pedig a hallgatósággal párbeszédben zajlott. Az istentisztelet után a pásztorral beszélgetve megtudtuk, hogy missziójuk szinte önjáró, a kívülállókat egyedül a gyülekezeti tagok személyes kapcsolatain keresztül érik

az országos központ pénzzel, tanácsadással, képzéssel segíti. Jelenleg 84 helyen működik ilyen „pionírgyülekezet”.

Tanulmányi utunk zárásaként Amszterdamban részt vettünk a Via Nova Gyülekezet istentiszteletén. Már a bejáratnál megtudtuk, hogy az „új út” egészen formabontó lesz, hiszen az ajtó felett ottmaradt a „Patológiai laboratórium” felirat. Az istentiszteleti célra használt teremben székek, kivetítő és egy zongora állt. A közösség tagjai – főleg fiatalok, kisgyerekes szülők, és néhány idősebb – teljesen megtöltötték a termet, 50-60-an lehettek. A liturgia egyszerű és

el, akik szívesen hívogatják barátaikat a közösségbe. Ezen a módon szinte minden vasárnap találkoznak új érdeklődőkkel.

Végül, ha valaki feltenné nekem a kérdést, hogy én, mint magyar református falusi lelkész mit tudok meríteni a fent leírtakból, azt válaszolnám: erőt. Mert igaz ugyan, hogy konkrét módszereket nem nagyon tudnék átvenni az én gyülekezetembe, de Istennek ebben a végtelenül szekularizált világban is láthattam munkálkodását és hűséges szolgáló odaszánását, és ez nekem reményt és bátorságot ad.

A tanulmányút résztvevői egy kávézó teraszán hallgatják dr. Gonda László egyetemi tanár előadását.

KÁDÁR FERENC

AZ ADAKOZÁS BIBLIAI ÉRTELME ÉS GYAKORLATI TEOLÓGIAI VONATKOZÁSAI

BEVEZETÉS

Az adakozás az istentiszteletnek az a része, amelyet talán a legtöbb értetlenség és félreértés vesz körül. Kéreget az egyház – állítja a világius felfogás. Vannak lelkészek, akik nem merik, vagy nem akarják hirdetni az adakozást, mert valóban félnek a kéregető egyház bélyegétől, vagy egyszerűen csak feleslegesnek tartják, mondván: úgyis mindenki önként és az ige buzdítására ad, miért kellene külön felhívni erre a figyelmet.

Mások pedig túlhangsúlyozzák, az istentiszteleti hirdetések középpontjába állítják, és bibliátlan, anyagias szemléletmóddal taglalják az adakozást és a gyülekezet életének anyagi vonatkozásait.

Gyülekezeteink sem értik igazán a lényegét. Jó példa erre, hogy vannak helyek, ahol előre bedobják a pénzt a perselybe, s valljuk meg, az sem éppen a legjobb megoldás, hogy az istentisztelet vége után, a kimenetkor adjuk perselyadományunkat.

Újra meg kell értenünk az adakozás lényegét, s ennek érdekében a Szentíráshoz kell fordulnunk, s meg kell néznünk, mi az adakozás bibliai értelme, és ezt követően le kell vonnunk a szükséges gyakorlati teológiai következtetéseket.

ADAKOZÁS A SZENTÍRÁSBAN

A Biblia sok helyen beszél arról, hogy az ember adhat, visszaadhat valamit Istennek. A legjellemzőbbekre hadd tegyünk itt utalást.

Az őstörténet áldozatbemutatói, Kain és Ábel (Gen 4), Nőé (Gen 8) áldozata, Ábrahám oltárai (Gen 12kk) erről szólnak. A szövetség könyvében, különösen a kultuszi rendelkezések, az ünnepek elrendelése (Ex 34; Lev 23; Deut 16; stb.) szakaszaiban sokszor olvasunk az Úrnak adandó áldozatok és ajándékok különféle formáiról, köztük az adakozásról is. Jellemző parancs hangzik itt el: De senki se jelenjék meg üres kézzel az Úr színe előtt! (Deut 16,16; vö.: Ex 34,20)

Dávid a felépítendő templomra gyűjt adományokat. Az 1Krn 29-ben szép összefoglalását találjuk az adakozás ószövetségi értelmének. A fejezet 14. versében így szól Dávid imádságos szava: Bizony, tőled van mindez, és csak azt adtuk neked, amit kezedből kaptunk.

Jóás a templom javítására gyűjt adományokat, itt látjuk először a perselyt, mint az adakozás eszközét (2Kir 12,10). Ezsdás és Nehémiás könyveiben is a templom és a város építésére gyűjtenek adományokat: Nem fogjuk elhanyagolni Istenünk házáat! (Neh 10,40) Az adományok kérdése természetesen megjelenik a prófétai istentisztelet-kritikában (pl.: Ézs 1,13; Mal 1,6kk), a Zsoltárok könyvében (pl.: 50,9k; 116,12) és a bölcsességirodalomban is (pl.: Péld 11,24k).

Az Újszövetségben Jézus tanításai több ponton is érintik az adakozás kérdését, így a Hegyi beszédben, a kegyességi megnyilvánulások között szól erről az Úr (Mt 5,23k; 6,2k). Az özvegyasszony két fillérjének története, az ott elhangzó tanítás legtisztábban tükrözi Jézus

felfogását ezen a területen (Mk 12,41-44; Lk 21,1-4). E történetben találkozunk a templomi persellyel (gazdofülakion – amely kincseskamrát, de e helyen a templomban többfelé elhelyezett trombita formájú perselyt jelent).

Az ősgyülekezet életének egyik karakterisztikus vonása a közösségvállalás volt, amely magában foglalta az anyagi javakat is. Az apostoli levelek több ponton szólnak az adakozásról. Az 1Kor 16,1 alapján az valószínűsíthető, hogy az adakozás szinte a kezdetektől fogva a hét első napjához, az istentisztelethez kapcsolódott.

Ki kell emelnünk a szegénnyé lett jeruzsálemi gyülekezetnek összegyűjtött adományok ügyét, amelyet több helyen (pl.: Róm 15,26; 1Kor 16,1), de legrészletesebben a 2Kor 8-9 részeiben taglal Pál apostol. Itt kiderül, hogy az adakozás a szentek iránti szolgálat (8,4), amelyet úgy végeztek, hogy először önmagukat adták az Úrnak (8,5). Az apostoli levelek más helyein is találunk tanítást az adakozásról (pl.: 1Tim 6,18; Zsid 13,16).

AZ ADAKOZÁS KONTEXTUSA ÉS ALAPJA

Az adakozás kérdése nem önmagában és önmagáért jelenik meg a Szentírásban, hanem része egy nagyobb összefüggésnek. Ez a nagyobb összefüggés az, hogy Isten szövetséget kötött népével, s ebben a szövetségben ő cselekszik, ő a kezdeményező. Annak, hogy az ember adhat, visszaadhat valamit az Úrnak, teológiai, ezen belül szoteriológiai alapja van.

Az adományt adó ember azzal az Istennel áll szemben, akié minden, az egész teremtett világ, aki nem szorul az ember adományára: „...enyém az erdő minden vadja... Ha éhezném nem szólnék neked, mert enyém a világ és ami betölti” (Zsolt 50,7kk). Dávid előbb említett imája ugyanezt hangsúlyozza: Tied, Uram a nagyság, a hatalom és a fenség, a ragyogás és a méltóság, bizony minden, ami a mennyben és a földön van! ... ki vagyok én és mi az én népem, honnan volt erőnk ilyen önkéntes adakozásra? Bizony, tőled van mindez, és csak azt adtuk neked, amit kezedből kaptunk. ...Ez az egész halom kincs, amelyet összeadtunk, hogy neked, a te szent neved

tiszteletére templomot építsünk, a te kezedből való, és a tied lesz mindez! (1Kor 29,10kk)

Ez a hatalmas Úr a szabadító Isten. Azért vannak ünnepek, s az ünnepeken azért nyílik lehetőség áldozatra, adományok adására, mert Isten valamit tett, szabadítást adott népének, kihozta őket Egyiptomból, beviszi Kánaán földjére ((Deut 16,1kk; Ex 34,23k). Ígéreteit beteljesíti, ő adja a földet (Lev 23,10), és megáldja a földet, hogy teremjen. Ajándékot aszerint kell vinni, amilyen áldást adott Isten (Deut 16,17).

Látjuk tehát, hogy az ószövetségi tanítás szerint az adakozó ember tette bele van ágyazva Isten csodálatos tetteinek kontextusába. Abba, hogy Isten adott, és adománya megelőzi az ember adományát. A törvény kitétele – senki se jelenjék meg üres kézzel az Úr színe előtt (Deut 16,16) – nem negatív parancs, hanem emlékeztetés a hálás válaszadásra. A második fogságból kiszabadult nép is ugyanezt élte át, bűneik megvallásában elismerik, hogy mindent Istentől kaptak (Neh 9), és elkötelezik magukat a szövetség mellett, az engedelmes életre, s ezen belül az Istennek szánt áldozatokra és adakozásra (Neh 10,33kk).

Az Újszövetség megerősíti az adakozásnak ezt a szoteriológiai alapját azzal, hogy Pál apostol a Krisztus-esemény kontextusába helyezi az adománygyűjtés ügyét: Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok (2Kor 8,9).

AZ ADAKOZÁS ALKALMAI ÉS FORMÁI

Isten megelőző cselekvése adja az igazi alkalmat az adomány felajánlására. Az adakozás tehát mindig a hála megnyilvánulása. Az ünnep, azon belül az adakozás aktusa a hálaadással és örvendezéssel párosul (Deut 16,10-11). Hálaadással áldozz Istennek – szól a zsoltáros (50,14); Pál is tisztázza, hogy a gyülekezet adománya hálaáldozat és nem kényszerű adomány (2Kor 9,5).

A rendszeres adakozás elsősorban az ünnephez, az Úr színe előtt való megjelenéshez kötődik. A mózesi törvények részletesen leírják az ünneptartás Isten által elrendelt menetét (így

Tanulmány

ünnepelj, így emlékezz!), van viszont négy viszatérő konkrét felszólítás, amely az ünnep egészére vonatkozik. Az első a munkaszünet megtartása, a második az összegyülekezés elrendelése, a harmadik az adakozás, az áldozat felajánlás fontossága, a negyedik pedig az örvendezésre és közösséggyakorlásra való felhívás (ld.: Lev 23,1kk; Deut 16,1kk).

Az adakozás tehát nem járulékos vagy esetleges eleme az ünnepnek, hanem az előfeltételek, a lényegi dolgok közé tartozik. Az ünnepre való készülés fontos része az adomány elkülönítése, „szentté tétele“. Az ember saját odaadásának tükré az adakozás alkalmára való felkészülés. Azt, hogy az újszövetségi gyülekezetben is hasonló hangsúly került erre, jól mutatja Pál apostol utalása: Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében (2Kor 9,7).

A hétköznapok is adnak alkalmat az Isten iránti hála kifejezésére. Az elsőszülöttek, illetve a föld első termésének felajánlása (Ex 34,19.26; Lev 23,9kk) Isten életadó kegyelméért való hálaadás. Ugyanezt fejezi ki a tized és a fogadalmi adomány is (Deut 12,6). A szövetség rendjében Isten beteljesített ígéretére válasz az emberi ígéret és annak megtartása.

Az adakozás rendkívüli alkalmainak nevezhetjük azokat a fentebb már említett eseteket, amikor az egész nép, vagy a gyülekezet közösségét érintő gyűjtést hirdettek. Ilyen pl. Dávidnak a templom építésére, Jóásnak a templom javítására, Esdrásnak és Nehémiásnak az újjáépítésre hirdetett gyűjtése, illetve az újszövetségi gyülekezetek adománygyűjtése a jeruzsálemi gyülekezet javára.

Az adományok adásának sokféle formáját látjuk a Szentírásban. A legfontosabb az áldozat, amely a kultusznak nem pusztán egy eleme, hanem központi eseménye, az ószövetségi istentiszteletnek mintegy a lényege volt. Ez, mivel kötelező és előírt formája az adományadásnak, nem azonosítható a mai adakozás fogalmunkkal. Találkozunk állat- és terményáldozattal. Több helyen, pl. a Lev 23,37-ben látjuk az áldozat alfajainak felsorolását: égő-, étel-, véres- és italáldozat. Ide sorolható a tized is (Deut 14,22kk), mint kötelezően előírt adomány. Az áldozatok felajánlásánál Isten törvényének több előírása van, ezek közül a minőségi

elvet emeljük ki, az oltárra csak tökéleteset, épet lehet hozni.

A Neh 10,33-ban pedig azt olvassuk, hogy a babiloni fogságból hazatértek kötelezik magukat arra, hogy évente egyharmad sekelt adnak Isten háza szolgálatára. Talán ebben az adakozási formában ismerhetjük fel az egyházfenntartói járulék őst.

A kultuszi törvény (ld.: Lev 23,38) viszont olyan adakozási formákról is említést tesz, amelyekből inkább le lehet vezetni a mai adakozásfogalmat. Ilyen az ajándék (mittáná, a nátan adni igéből), fogadalmi adomány (néder, a nádar esküdni igéből) és az önkéntes áldozat (nödábá, a nádab készslegesnek lenni igéből).

Ezeket egyrészt a spontaneitás, másrészt az önkéntesség motívuma köti egybe, arról az élethelyzetről van itt szó, amikor az egyén a maga akaratából Isten megtapasztalt kegyelmére válaszol. Ez az adakozási forma a későbbi korokban is kísérte Isten népe életét (vö.: 1Kron 29,5kk; Ezsd 2,68, stb.).

Az Újszövetségben ugyanúgy megtaláljuk a kötelező áldozatokat, mint a személyesen befizetendő templomadót (Jézus maga is befizeti különös módot választva – ld.: Mt 17,24kk.) Viszont az önkéntes ajándékokról is esik szó, ilyen a korbán, áldozati ajándék, amelyről maga Jézus is tanít (Mk 7,11). Az első gyülekezetben az adakozás önkéntes és spontán, készség alapú – ezzel kapcsolatosan az apostolnak kérései és nem parancsai vannak (2Kor 8,8).

Az Úrnak szóló adakozás a Szentírásban sokszor egy kontextusba kerül a jótékonykodással, a rászoruló embertársak megsegítésével. Ez nem jelenti azt, hogy a kettő közé egyenlőségjel tehető. Jó tisztán látni a kettő különbségét, de jó azzal is tisztában lenni, hogy nem véletlenül kerül egymás mellé az Istennek szóló adakozás és az embert segítő alamizsna.

Az Úrnak szánt áldozat valóban az Úré, sokszor meg kellett semmisíteni, vagy a szent hely szolgálói részesülhettek belőle Isten parancsa szerint. Az adakozásnak ez a vertikális vonatkozása mindig elsőbbséget élvez, de ezt követően több helyen látjuk, hogy megjelenik a horizontális vonatkozás is. Ilyen pl. a Lev 23, amely részletesen szól az Úrnak szánt áldozatokról, s a 22. versben arról rendelkezik Isten, hogy az

aratás maradékát a nyomorultnak és jövevényeknek ott kell hagyni.

Az Újszövetségben az Úr Jézus adakozás-kritikája pedig arról szól, amikor az önző ember a kettőt ki akarja egymással játszani (ld.: a korbán-kérdést, Mk 7,11; vö.: Mt 5,23k). Jézus szerint épp az irgalmasság gyakorlása hitelesíti az Istennek szánt adomány valódi értékét.

Az újszövetségi gyülekezet a kettő harmóniáját teremtette meg az elszegényedett jeruzsálemi gyülekezetnek gyűjtött adományok által. E harmónia jelenik meg a Zsid 13,16-ban is: a jótékonyaságról és az adakozásról pedig el ne feledkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten.

AZ ADAKOZÁS MÓDJA ÉS CÉLJA

Amikor az adakozás formáiról beszéltünk, már érintettük a hogyan? kérdését (önkéntesség, spontaneitás). E nyomon érdemes tovább haladnunk, mert a Szentírás komoly figyelmet szentel az adakozás módjának és az adakozó szándékának.

Első helyen az örömet, örvendezést, illetve a hálaadást kell említenünk. Maga az ünnep, amelyen történik az adományok odaadása, az öröm alkalma. Az ünneplés alapja Isten szabadító és megáldó tette, az adakozás, mint az ünnep szerves része, erre a tetre adott emberi válasz. Aki ennek tudatában van, az örömmel ad, így adománya valóban hálaáldozat lesz, nem pedig kényszerű adomány (vö.: 2Kor 9,5). Aki hálaadással áldozik, az dicsóít engem (Zsolt 50,23). Az ilyen adakozásnak a következménye is öröm, hiszen Istennek is és az emberi közösségnek is örömet szerez. Erről számol be a szentíró a dávidi gyűjtéskor (1Krón 29,9: és örült a nép az önkéntes adakozásnak... Dávid király is nagy örömmel örvendezett) és erről ír Pál apostol a jeruzsálemi gyülekezetnek szánt adományok gyűjtése kapcsán (2Kor 8,2: bőszeges az ő örömük). Az önkéntesen adakozó Isten előtt is, és emberi viszonyok között is átéli azt a törvényszerűséget, amit Pál szerint maga Jézus fogalmazott meg: nagyobb boldogság adni, mint kapni (ApCsel 20,35). A másik jól ismert igében, amit Pál idéz (a jókedvű adakozót szereti az Isten 2Kor 9,7), a hiralosz jelző szerepel, amely

örvendezőt, szívest, jókedvűt jelent. Varga Zsigmond így fordítaná e helyet: aki jó szívvel, jó v. örvendező lélekkel adakozik, azt szereti az Isten. Itt is tetten érhető az adakozás és az öröm összetartozása.

Többször említi a Biblia a helyes adakozás módjaként a buzgóságot és a bőkezűséget. Mivel Isten áldása és kegyelme gazdagon árad népére, ezért a neki szóló válasz sem lehet kimért. Dávid is bőkezű önkéntes adakozást kér (1Krón 29,5), Pál is ezt mondja: ebben az adakozásban is legyetek bőkezűek (2Kor 8,7), sőt egy zsoltárt idézve így ír: Bőkezűen osztott a szegényeknek, igazsága megmarad örökké (9,9).

A bőkezűséget nem az adomány fizikális mennyisége jelenti. Fontos tanítást ad erről maga Jézus az özvegyasszony két fillérjéről szóló történetben. A gazdagok sok pénzt dobtak a perselybe, az özvegyasszony csak két fillért, Jézus szerint mégis ez a szegény özvegyasszony többet dobott a perselybe (Mk 12,43; Lk 21,3). A krisztusi számítás szerint a mindennél (egész vagyonnál) nem lehet több a sok, a fölösleg. Itt látjuk meg a bőkezűség titkát, amely a szív készségében van.

S ezzel eljutunk a hogyan? kérdésre adott legfontosabb válaszig. Az adakozásnak szív szerintinek kell lennie. Isten a szív tisztaságára, az adakozási szándék őszinteségére tekint.

A templomra gyűjtött adományok azért okoztak örömet, mert tiszta szívvel, önként adakoztak az Úrnak (1Krón 29,9). A képmutatás és színlelés lehetetlen, hiszen – szól Dávid imádsága – Tudom, Istenem, hogy te a szíveket vizsgálod, és gyönyörködsz az őszinteségben. Én mindezt őszinte szívvel, önként adtam, és most örömmel látom, hogy önként adakozott neked néped, amely itt összegyűlt (17). Pál tanításában is fontos a tisztaszívűség, mely az adakozás forrása (2Kor 8,2).

Ezekkel szemben az adakozás megcsúfolása a hazug áldozat, amelyet ostoroznak a próféták (Ézs 1,13; Mal 1,6-14). De ugyanígy félrevezető az adakozás képmutató, farizeusi módja, amely ellen Jézus annyit küzdött (Mt 6,2k; Mk 7,11). Pál is szól a szeretet nélküli adakozás haszontalanságáról (1Kor 13,3), de szíves adakozásra buzdítja a gazdagokat (1Tim 6,18) és szerénységre int minden adakozót (Róm 12,8).

Tanulmány

Az adakozás végső célja a konkrét célok megvalósulásán túl az Úr dicsőítése. Ő fogadja el (az Úr rátekintett Gen 4,3k) vagy ő utasítja el az áldozatot. Ő tekint kedvesen a készséggel adakozóra (2Kor 9,7), és ő ítéli meg a képmutatót (Mt 6,2).

Hogy mennyire ez a végső cél, azt a dávidi és páli adománygyűjtésnél látjuk világosan. A templomépítésre összegyűjtött adományok felett Dávid Istent magasztaló imát mond, őt dicsőíti a készségért, lehetőségért és az adakozás eredményéért (1Krón 29,10kk). Amikor Pál az adakozásra buzdítja a korintusiakat, a végső érve az, hogy Isten dicsőítetik e szolgálat által. Így az adakozás az egész istentisztelet, illetve a teljes keresztyén élet célját hivatott megvalósítani: az Isten dicsőítését, az engedelmességet és a Krisztus evangéliumáról való vallástételt (2Kor 9,13). Az adományadás titkosságára vonatkozó jézusi tanítás is (Mt 6,3-4) ezt húzza alá: adományunk Istennek szól, az ő dicsőségét szolgálja.

GYAKORLATI TEOLÓGIAI VONATKOZÁSOK

A Szentírásból merített példák és tanítások szerint érdemes átgondolni és újragondolni az adakozással kapcsolatos felfogásunkat, szokásainkat és tennivalóinkat.

Ekkleziasztkai (és ezzel együtt oikodometikai) feladatunk az egyházi pénzügyek, pénzügykezelés teológiai átgondolása. A „minden Istené” elvnek és az adományok „visszaadás” jellegének hangsúlyozása lehet a kiindulópont. Ez teremtheti meg azt a felelősséget, amit a babiloni fogságból visszajött nép érzett: Nem fogjuk elhanyagolni Istenünk házát (Neh 10,40).

A pénzügykezelés anomáliáira, a rossz szokások és a visszaélések okozta károokra az ige több helyen figyelmeztet: 1Kir 12,7kk – gyűlt a pénz a templomjavításra, de a papok maguknak tették el, e visszaélés megszüntetésére kellett a zárt persely, és a pénz rendszeres megszámlálása (10kk). A Neh 13,10kk pedig arról ír, hogy az előljárók nem fizették ki a lévitákat, ezért azok elszökdöstek szolgálatukból (vö.: 1Tim 5,17k) – a következmény: elhagyatott lett Isten háza.

A gyülekezeti pénzügyekre és adminisztrációra nézve örök szabály lehet, amit Pál mond az összegyűjtött adományok kezeléséről: gondunk van a tisztességre nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is (2Kor 8,21).

Liturgikai szempontból fontos átgondolni, hogy az adakozás jel, annak a jelképe, hogy az egész élet Istené, neki ajánljuk fel. Ezért az adakozásról szóló teológiai oktatást a Róm 12,1-gyel kell kezdeni: okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek.

Fel kell készíteni a leendő liturgusokat arra, hogy az adakozásra való felhívás nem a lelkipásztor kedvétől vagy a gyülekezet igényétől függ, hanem prófétai elemként az Isten igényének és akaratának kijelentéséről van szó. A verba solemnium körébe tartozó adakozás-felhívást mindig biblikus pontossággal és nyelviileg is helyesen kell megtenni.

A legfontosabb igék választékát az ágendák közlik, ezek közül itt is hadd szerepeljen néhány:

„Mindenki aszerint vigyen ajándékot, amilyen áldást kapott... az Úrtól.” (5Móz 16,17)

„Uram, ...bizony tőled van mindez, és csak azt adtuk neked, amit kezedből kaptunk.” (1Krón 29,14)

„Aki hálaadással áldozik, az dicsőít engem.” (Zsolt 50,23)

„Az ajándékozó bővelkedik, és aki mást felüdít, maga is felüdül.” (Péld 11,25)

„Nagyobb boldogság adni, mint kapni.” (ApCsel 20,35)

„Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.” (2Kor 8,9)

„Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten.” (2Kor 9,7)

„A jótékonyságról és az adakozásról pedig el ne feledkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten.” (Zsid 13,16)

Magát az adakozás hogyanját is meggondolás tárgyává kellene tennünk, és egy új ágendában legalább lehetőségként ajánlani kellene az ado-

mányok istentisztelet közbeni összegyűjtését és a felettük való hálaadó imát. Mindenképpen olyan megoldásra kell törekednünk, ami az adakozást, ezt a papi elemet jobban integrálja az istentisztelet egészébe.

Homiletikai szempontból azt kell hangsúlyoznunk, hogy érdemes rendszeresen prédikálni az adakozás lényegéről. Maga Jézus vezet minket ebben, amikor „ügyet csinál“ a tanítványok előtt az özvegyasszony két filléréből. Hasonlóan tesz Pál is, amikor az adománygyűjtésről olyan részletes, ószövetségi idézetekkel megalapozott tanítást ad. De jó példákért nem kell túl messzire mennünk az igehirdetés későbbi történetében sem. Kálvin és Ravasz László egy-egy igemagyarázatát hadd említsem itt.

Kálvin a Mk 12,41kk magyarázatánál nagyon világosan fogalmaz, az adakozás bibliai értelmét mintegy dióhéjba foglalva: „mindazt, amit az emberek Istennek felajánlanak, nem a külső becsük szerint kell értékelnünk, hanem a szív indulata szerint“. S a továbbiakban e textus kettős homiletikai hasznáról tesz említést: ez ige alapján bátorítani lehet a szegényeket, hogy ne szégyelljék a legkisebb adományt se, de figyelmeztetni lehet a gazdagokat, „hogy nem elegendő, ha ajándékozásban messze felülmúlják a közönséges és szegény embereket“.

Ravasz László 1939-ben a 2Kor 9,5-9-ről prédikált „A jókedvű adakozót szereti az Isten“ címmel. Először felveti az adakozással kapcsolatos kérdéseket, félreértéseket, kifogásokat (felesleges, nincs sok haszna...). Majd tagolva mondandóját, arról beszél, hogy az adakozás Isten ajándéka, amelyet testvéri kezeken át akar adni. *„Minden darab kenyérben és fillérben, amelyet jószívvvel adtak, Isten áldása, gondolata és dicsősége megy tovább a világon.“*

A következő gondolatban kifejti: *„Isten ajándékából adunk ugyan, de böjttel kell, hogy adjunk“*, ne a feleslegből, ne úgy, hogy észre sem vesszük. Az igazi, Istentől való adakozás az, hogy böjttel, lemondással adunk, de jókedvű adakozók vagyunk. Ez csak úgy történhet, ha hálából adunk, úgy adakozunk, hogy átéljük, Krisztusban megajándékozottak vagyunk. Végül az adakozás jutalmáról beszél az igehirdető: a jókedvű adakozót szereti az Isten. *„Isten szeretete nem változik, de Isten változatlan*

szeretetét az adakozással fedezzük fel, ismerjük meg, és tesszük a magunk életére nézve kibeszélhetetlen ajándékká“.

Az ilyen tiszta, biblikus igehirdetések hatékonyan segíthetik a gyülekezeteket az adakozás értelmének és céljának megértésében.

Diakónikai szempontból a tisztánlátás érdekében meg kell húzni a határokat és ki kell jelölni a közös területeket az adakozás és az alamizsnálkodás között, ahogy erre már utaltam fentebb is. Nagy az elvárás a világ részéről abban a tekintetben, hogy az egyház elsősorban karitatív, jótékonyági területeken jeleskedjen. Sokan szinte azonosítják az egyház munkáját a jótékonyossággal. A dolgok összemosása nem lehet célunk. Az anyaszentegyház semmiféle immanens alapú, humanista elveken nyugvó jótékonyosságra nem kapott küldetést. Persze, az sem lehet a küldetése, hogy önmagáért való istentiszteletet végezzen, illetve, hogy az Isten tiszteletének és az embertárs szeretetének parancsát egymással kijátssza, ahogy erre Jézus a korbán-kérdésnél figyelmeztet (Mk 7,11k).

Ha megértjük az ige alapján, hogy Isten dicsőítése mindenek felett való, akkor és csak akkor leszünk képesek megérteni, hogy mennyire az Úrtól való küldetés a szegények, jövevények, rászoruló felkarolása és támogatása. A diakóniának segítenie kell abban, hogy eljussunk a Zsid 13,16 megértéséig és hiteles gyakorlásáig.

BEFEJEZÉS

Az elején az adakozás körüli értetlenségekről és félreértésekről szóltam. Abban a reményben fejezem be e rövid áttekintést, hogy a bibliai összefüggések feltárása, és a gyakorlati teológiai következtetések rövid megfogalmazása segíthet abban, hogy helyére kerüljön gondolkodásunkban, kegyességi, valamint istentiszteleti elveink és gyakorlatunk rendszerében az adakozás.

Az adakozás nem pénzgyűjtés, nem világi elem, nem az istentisztelet járulékos része. Az adakozásban az valósul meg, amit Isten az ember életétől és istentiszteletétől vár: az Úr dicsőségének szolgálata. Kálvin két fő részre osztotta az istentisztelet elemeit, az ige(hirdetés) és az

Hírek

imádság cselekményére. Isten kijelentése, megszólító szava az ige, ezzel szemben az emberi válasz az imádság. E körbe sorolta az adakozást, amelyről ezt mondta: cselekvő imádság.

E kőbe véshető megfogalmazás megértése és megvalósítása egyházi életünk megújulásának egyik záloga.

FŐBB IRODALOM:

Anderson, Bernhard W.: The Living World of the Old Testament, Longman Group, Essex UK, 1991.

Bartha Tibor, szerk: Keresztyén bibliai lexikon, Kálvin Kiadó, Budapest, 1993.

Vriezen, Th. C.: An Outline of Old Testament Theology, Oxford. Basil Blackwell, 1958.

Kálvin János Magyarázata Mt, Mk, Lk összhangba hozott evangéliumához, III. kötet, Sylvester Nyomda, Budapest, 1941.

Nagy Sándor Béla: A református istentisztelet Kálvin felfogása szerint, Debrecen, 1937.

Ravasz László: A jókedvű adakozót szereti az Isten, prédikáció, in: Isten rostájában, Franklin Társulat, Budapest, 1941. 270-277.

Varga Zsigmond: Újszövetségi görög-magyar szótár, Ref. Zsinati Sajtóosztály, Budapest, 1992.

RENDSZERES ALKALMAINK**Istentiszteleteink:**

Nagytarcsán: vasárnap 8³⁰-tól az evangélikus templomban. Ünnepi és egyben úrvacsorás istentiszteleteink: Karácsony-, Húsvét- és Pünkösd 1. napján.

Csömörön: vasárnap 10⁰⁰-tól gyülekezeti otthonunkban. Minden hónap utolsó vasárnapján és az ünnepnapokon úrvacsorás istentiszteletet tartunk.

Gyermek-istentisztelet Csömörön: vasárnap a 10⁰⁰-kor kezdődő istentiszteletünkkel párhuzamosan.

Bibliaóra: minden kedden, 9¹⁵-10⁴⁵.

Hatifi: csütörtök 17⁰⁰-19⁰⁰ (a hatodikos évfolyam számára meghirdetett ifjúsági alkalom).

Ifjúsági bibliakör: minden pénteken 18⁰⁰-19⁰⁰.

Zenekari próba: minden pénteken 19⁰⁰-21⁰⁰.

Presbiteri ülés*: minden hónap utolsó keddjén, 18⁰⁰-20⁰⁰.

Iskolai hittan:

- Mátyás Király Általános Iskola: hétfő és szerda délelőtt;
- Blaskovits Oszkár Általános Iskola: csütörtök és péntek délelőtt.

Óvodai hittan:

- Csillagszem Óvoda (Nagytarcsa): péntek 8⁰⁰ – 8⁴⁰;
- Kacsó utcai csoport (Csömör): hétfő 15³⁰ – 16¹⁰;
- Laki sarki csoport (Csömör): hétfő 16¹⁵ – 16⁵⁰.

Az alkalmainkat gyülekezeti otthonunkban, a Magvető Házában tartjuk. Címünk: 2141 Csömör, Emlékmű köz 4.

A GYÖKÖSSY-INTÉZET EGYÉNI, PÁROS ÉS CSALÁDI LELKIGONDOZÁSA

"Az életünk kapcsolataink története, kapcsolat önmagunkkal, másokkal, felfelé, Istennel" (Gyökössy Endre). Ha a kötődéseink rendben vannak, biztonságban érezzük magunkat, akkor az életünkben adódó személyes, kapcsolati és lelki nehézségekkel képesek vagyunk megbirkózni.

Sokszor elakadunk, az életünkben gyakran nem mindennel sikerül egyedül megküzdeni, ilyenkor szükségünk van valakire, aki mellénk áll.

A GYÖKÖSSY-INTÉZET SEGÍT AZ EGYÉNI

*lelki nehézségekben,
személyes kihívásokban, életbuktatókban,
életvezetési kérdésekben,
gyászban, veszteségben,
magánéleti konfliktusokban,
Istenkapcsolatban, hit- és spirituális kérdésekben,
krízis helyzetekben.*

HÁZASSÁGBAN, PÁRKAPCSOLATBAN, CSALÁDBAN:

*kapcsolati krízisekben,
házassági konfliktus megértésében, összefogás kialakításában,
családi krízishelyzetekben, konfliktusokban,
különválásban, válásban,
válás utáni traumákban, újrakezdésben.*

*Bővebb információ:
[www.http://gyokossyintezet.hu/lelkigondozas/](http://gyokossyintezet.hu/lelkigondozas/)*

GYÁSZFELDOLGOZÓ CSOPORT

Nem könnyű egyedül megbirkózni a gyásszal, ezért 2019 februárjában 8 alkalmas gyászfeldolgozó csoportot indít a Gyökössy Intézet. Várják azok jelentkezését, akik szükségét érzik, hogy egy sorstársi közösségben nézhessenek szembe a veszteségükkel. Jelentkezési határidő: 2019. január 15.

*Bővebb információ:
[www.http://gyokossyintezet.hu/gyaszfeldolgozo-csoport/](http://gyokossyintezet.hu/gyaszfeldolgozo-csoport/)*

AZ ÚJ OTTHON LEHETŐSÉGET TEREMT ARRÁ, HOGY AZ ISTENTISZTELETEINK UTÁN EGY FRISSÍTŐ TEA VAGY KÁVÉ MELLETT BESZÉLGESSÜNK, JOBBAN MEGISMERJÜK EGYMÁST. A KÁVÉÉRT ÉS A TEÁÉRT NEM KELL FIZETNI, UGYANAKKOR KÉRNÉNK, HOGY AZ ERRE SZÁNT ÖSSZEGGEL MÁSOKON SEGÍTSÜNK!

PRESBITÉRIUMUNK DÖNTÉSE ÉRTELMÉBEN FÉL ÉVES CIKLUSOKBAN GYŰJTJÜK AZ Ú.N. „KÁVÉPÉNZT“ EGY-EGY KONKRÉT CÉL ÉRDEKÉBEN.

**“Így szól az Úr, Izráel Istene:
A lisztesfazék nem ürül ki, és az olajskorsó nem fogy ki...” (1Kor 17,14)**

**LÉGY ESZKÖZ
A GONDVISELŐ ISTEN KEZÉBEN!
SEGÍTSD EGY KÁVÉ VAGY TEA ÁRÁVAL**

**a csömöri EGYENLŐ
ESÉLYEKÉRT ALAPÍTVÁNY
munkáját szeptember 30.
és 2019. január 27. között.**

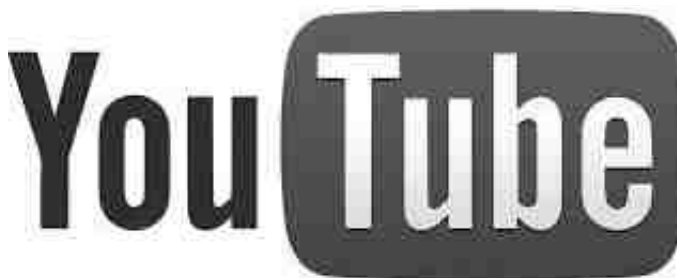

IGEHIRDETÉSEK

Gyülekezetünk új otthonában, A Magvető Házában is kézbe veheti az istentiszteletre érkező az igehirdetés kinyomtatott példányát (a persely mellett található). Ezzel szeretnénk azt is elérni, hogy az igehirdetés eljusson azokhoz, akik nem tudtak jelen lenni az istentiszteleten. Figyeljünk egymásra, és ha látjuk, hogy hiányzik valaki, vigyük el neki az igehirdetést az istentisztelet után.

Igyekszünk hétről hétre frissíteni a honlapunkat (www.csoref.hu), ahol az igehirdetés írott verziója mellett most már a teljes istentisztelet videófelvétele is megtalálható és letölthető. Gyülekezetünk rendelkezik saját youtube-csatornával is, Csömör-Nagytartcsai Református Missziói Gyülekezet néven, amely a videófelvétel mások számára történő megosztását is lehetővé teszi.

Legyünk az Úrnak áldott eszközei, juttassuk el az élő igé üzenetét olyanokhoz, akik keresik Istennel a kapcsolatot, de még nem ismerik a Megváltó Krisztust!

ADVENT ÉS KARÁCSONY

– gyülekezetünk novemberi és decemberi alkalmai –

DÁTUM ÉS IDŐPONT		HELYSZÍN	ALKALOM
Nov. 11.	Vasárnap 8 ³⁰	Nagytarcsai ev. templom	ÚRNAPI ISTENTISZTELET
Nov. 11.	Vasárnap 10 ⁰⁰	A Magvető Háza	ÚRNAPI ISTENTISZTELET
Nov. 15.	Csütörtök 18 ⁰⁰	A Magvető Háza	IFJÚSÁGI ALKALOM A 6. OSZTÁLYOSOKNAK
Nov. 18.	Vasárnap 8 ³⁰	Nagytarcsai ev. templom	ÚRNAPI ISTENTISZTELET KERESZTELŐVEL
Nov. 18.	Vasárnap 10 ⁰⁰	A Magvető Háza	ÚRNAPI ISTENTISZTELET
Nov. 22.	Csütörtök 17-20 ⁰⁰	A Magvető Háza	GYÜLEKEZETI MÉZESKALÁCS-SÜTÉS
Nov. 24.	Szombat 9 ⁰⁰	Fót	EGYHÁZMEGYEI PRESBITERI CSENDESNAP
Nov. 25.	Vasárnap 8 ³⁰	Nagytarcsai ev. templom	ÚRNAPI ISTENTISZTELET
Nov. 25.	Vasárnap 10 ⁰⁰	A Magvető Háza	ÚRNAPI ISTENTISZTELET KERESZTELŐVEL ÉS ÚRVACSORÁVAL
Nov. 25. – Dec. 16.		A Magvető Háza	KARÁCSONYI ADOMÁNYGYŰJTÉS
Dec. 1.	Szombat 11 ⁰⁰	Sinka István Könyvtár	„CSÖMÖR MÉZESKALÁCSBÓL” - KIÁLLÍTÁSMEGNYITÓ
Dec. 1.	Szombat 15-18 ⁰⁰	A Magvető Háza	ADVENTI KOSZORÚKÉSZÍTÉS
Dec. 2.	Vasárnap 8 ³⁰	Nagytarcsai ev. templom	ADVENT 1. ISTENTISZTELET
Dec. 2.	Vasárnap 10 ⁰⁰	A Magvető Háza	ADVENT 1. ISTENTISZTELET – NAGYCSALÁDOSOK KÖSZÖNTÉSE
Dec. 4.	Kedd 18 ⁰⁰	A Magvető Háza	PRESBITERI ÜLÉS
Dec. 9.	Vasárnap 8 ³⁰	Nagytarcsai ev. templom	ADVENT 2. ISTENTISZTELET
Dec. 9.	Vasárnap 10 ⁰⁰	A Magvető Háza	ADVENT 2. ISTENTISZTELET – AZ IDEI ÉVBEN SZÜLETETTEK ÉS KERESZTELTEK KÖSZÖNTÉSE
Dec. 9.	Vasárnap 17 ⁰⁰	Nagytarcsa	GYÜLEKEZETI BIZONYSÁGTÉTEL ÉS ADVENTI GYERTYAGYŰJTÉS AZ ÖNKORMÁNYZAT ELŐTT
Dec. 14.	Péntek 18 ⁰⁰	A Magvető Háza	ÉVZÁRÓ IFJÚSÁGI ALKALOM
Dec. 16.	Vasárnap 8 ³⁰	Nagytarcsai ev. templom	ADVENT 3. ISTENTISZTELET
Dec. 16.	Vasárnap 10 ⁰⁰	A Magvető Háza	ADVENT 3. ISTENTISZTELET
Dec. 16.	AZ ADOMÁNYGYŰJTÉS VÉGE, AZ ADOMÁNYOK BECSOMAGOLÁSA		
Dec. 16.	Vasárnap 16 ⁰⁰	Hősök tere	GYÜLEKEZETI BIZONYSÁGTÉTEL ÉS ADVENTI GYERTYAGYŰJTÉS A KÖNYVTÁR ELŐTT
Dec. 23.	Vasárnap 8 ³⁰	Nagytarcsai ev. templom	ADVENT 4. ISTENTISZTELET LEGÁTUSI SZOLGÁLATTAL
Dec. 23.	Vasárnap 10 ⁰⁰	A Magvető Háza	ADVENT 4. ISTENTISZTELET LEGÁTUSI SZOLGÁLATTAL
Dec. 24.	Hétfő 16 ⁰⁰	A Magvető Háza	SZENTESTI CSALÁDI ISTENTISZTELET
Dec. 25.	Kedd 8 ³⁰	Nagytarcsai ev. templom	KARÁCSONYI ÜNNEPI ISTENTISZTELET ÚRVACSORÁVAL
Dec. 25.	Kedd 10 ⁰⁰	A Magvető Háza	KARÁCSONYI ÜNNEPI ISTENTISZTELET ÚRVACSORÁVAL
Dec. 26.	Szerda 10 ⁰⁰	A Magvető Háza	KARÁCSONYI ÜNNEPI ISTENTISZTELET ÚRVACSORÁVAL LEGÁTUSI SZOLGÁLATTAL
Dec. 30.	Vasárnap 8 ³⁰	Nagytarcsai ev. templom	ÓÉVZÁRÓ ISTENTISZTELET ÚRVACSORÁVAL
Dec. 30.	Vasárnap 10 ⁰⁰	A Magvető Háza	ÓÉVZÁRÓ ISTENTISZTELET ÚRVACSORÁVAL
2019. január 1.	Kedd 16 ⁰⁰	A Magvető Háza	ÚJÉVI ISTENTISZTELET ÚRVACSORÁVAL
Jan. 6.	Vasárnap 8 ³⁰	Nagytarcsai ev. templom	ÚJÉVI ISTENTISZTELET
Jan. 6.	Vasárnap 10 ⁰⁰	A Magvető Háza	ÚRNAPI ISTENTISZTELET A SZOLGÁLOK MEGÁLDÁSÁVAL

A hétközi rendszeres alkalmakat a táblázat nem tartalmazza, a szokásos rend szerint lesznek megtartva. Az adatok tájékoztató jellegűek, változások (előre nem látható okokból kifolyólag) előfordulhatnak, ezért kérjük, hogy hétről hétre figyelje az szószeiken elhangzó aktuális hirdetéseket és a honlapunk híreit.

ANYAKÖNYVI HÍREK

2018. június – november

GYÜLEKEZETÜNK ÚJ TAGJA:

- Farkas Zsófia Boróka** (Kistarcsa, 2017.06.20.) Kereszttségben részesült: 2018. június 17.
Tajti Gergő (Budapest, 2017.05.18.) Kereszttségben részesült: 2018. június 3.
Horváth Kevin (Budapest, 2014.05.31.) Kereszttségben részesült: 2018. július 29.
Czirkusz Lilla (Budapest, 2017.09.05.) Kereszttségben részesült: 2018. október 28.
Fatter Botond (Kistarcsa, 2018.05.10.) Kereszttségben részesült: 2018. október 28.
Szarka Boglárka (Budapest, 2018.02.22.) Kereszttségben részesült: 2018. november 18.
Da-Ronco Gergő (Budapest, 2016.07.13.) Kereszttségben részesült: 2018. november 25.

HALOTTAINK:

- Zarándok Mihályné sz. Borbély Ilona** (Kolozsvár, 1935.01.16. – Csömör, 2018.04.04.)
Tóth Pál Györgyné (Tázlár, 1950.06.02. – Budapest, 2018.08.30.)
ifj. Morvai János (Budapest, 1969.07.21. – Csömör, 2018.09.04.)
Dr. Vass Zoltán (Kajászószentpéter, 1938.11.08. – Csömör, 2018.08.27.)
Klacsán Károlyné sz. Molnár Ida Klára (Cinkota, 1949.02.18. – Csömör, 2018.10.21.)

EGYHÁZFENNTARTÓI JÁRULÉK

Gyülekezetünk presbitériuma a 2018. év január 30-i ülésén a 9/2018. számú határozatával úgy döntött, hogy gyülekezeti otthonunk birtokba vételével megnövekedő kiadásaink miatt az egyházfenntartói járulék ajánlott mértékét **10.000,- Ft/év** összegre emeli. Ez az összeg továbbra is csak ajánlás, mindenki a saját anyagi helyzetéhez igazíthatja gyülekezetünk Isten dicsőségére végzett szolgálatának támogatását. A presbitérium tisztelettel és szeretettel kéri gyülekezetünk tagjait, hogy az előre eltervezett egyházfenntartói járulék összegét ne évente, egy összegben, egyszeri alkalommal, hanem havi bontásban fizessék be gyülekezetünk számára. Ez a gyakorlat lehetővé teszi, hogy a lelkipásztor járandóságát, a rezsizámlákat és a gyülekezeti élet egyéb kiadásait gördülékenyen, havonta tudjuk rendezni.

A befizetést négyféle képen lehet megtenni:

1. **Banki átutalással:** CIB Bank Zrt. 10700196-68982485-51100005
2. **Csekkbefizetéssel** (kizárólag az erre a célra készített, és a persely mellé kihelyezett gyülekezeti csekkeken történő befizetéssel).
3. Pintér Édua **pénztárosunknál személyesen**, az istentiszteletet követően.
4. **A lelkipásztornál személyesen**, telefonon előre egyeztetett időpontban.

Köszönjük, hogy az egyházfenntartói járulék megfizetésével is vállalja reformátusságát, támogatja a református missziót településünkön, és részt vesz gyülekezetünk működési költségeinek fedezésében!

IMPRESSZUM

A Magvető – a Csömör-Nagytarcsai Református Missziói Egyházközség gyülekezeti lapja. Megjelenik 250 példányban, A4-es méretben negyedévente. Felelős kiadó, valamint az újságot szerkeszti és tördeli: Esztergály Előd Gábor lelkipásztor. Korrektor: Pintér Édua presbiter.

ELÉRHETŐSÉGEINK

2018. március 4-én használatba vettük új gyülekezeti otthonunkat a Magvető Házát, ezzel végérvényesen megváltozott gyülekezetünk székhelye, egyúttal a lelkeszi hivatal címe, az istentiszteleteink és a hétközi alkalmaink helyszíne.

Új címünk:

2141 CSÖMÖR, EMLÉKMŰ KÖZ 4.

Gyülekezetünk internetes levelezési címei is megváltoztak, **az új elérhetőségeink:**

csomor-nagytarcsa@reformatus.hu
esztergaly.elod@reformatus.hu

GYÜLEKEZETÜNK TÁMOGATÁSA

„GYŰJTSETEK FELAJÁNLÁST MAGATOK KÖZÖTT AZ ÚRNAK!
 MINDENKI, AKIT ARRÁ INDÍT A SZÍVE, HOZZON ADOMÁNYOKAT AZ ÚRNAK...” (2MÓZ 35,5)

Gyülekezetünk bankszámlaszáma:

CIB Bank Zrt. 10700196-68982485-51100005

SZENTESTI REFORMÁTUS CSALÁDI ISTENTISZTELET

december 24-én 16 órai kezdettel az idén
birtokba vett gyülekezeti házban,
a Magvető Házában (Emlékmű köz 4.).

